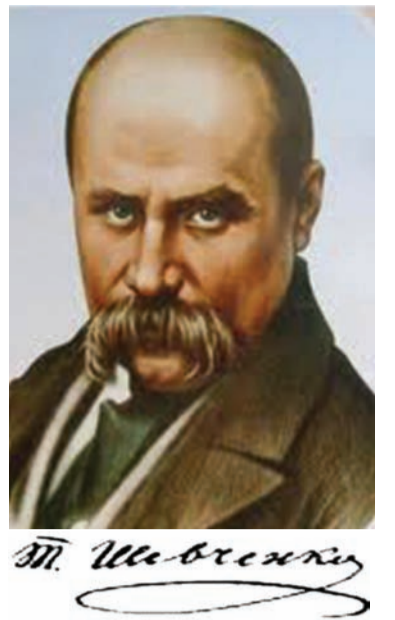

Український ВІСНИК

Часопис Союзу Українців Румунії. Рік видання XXIV. № 15-18 (серпень-вересень) 2017

Прочитайте:

- ❖ Зустріч Посла України в Румунії, Його Ексцеленції Олександра Банькова, з проводом Сучавської повітової організації СУРу
- ❖ Верховна Рада ухвалила Закон про освіту в Україні
- ❖ 24-ий випуск Буковинського міжетнічного фестивалю «Співжиття»
- ❖ 3 архівів: Балківці майже 200 років тому
- ❖ Буковинські трафунки
- ❖ Українська пісня лунала над горами
- ❖ Історія двох кулінарних книг

На фестивалі у Площах

Нема краю, нема краю
Понад Туцулію.
Заспіваю коломийку —
Серце в грудях мліє.

24 СЕРПНЯ УКРАЇНА ВІДЗНАЧИЛА 26-ТУ РІЧНИЦЮ НЕЗАЛЕЖНОСТІ

24 серпня 1991 року Верховна Рада Української Радянської Соціалістичної Республіки ухвалила Акт проголошення незалежності України, який ставточкою відліку сучасної державності. Незалежність України не була випадковістю, зумовленою тільки московським переворотом, організованим ГКЧП. Події 1991 року втілювали столітні прагнення українців до суверенної держави.

Проголошення державної незалежності Україною відіграло вирішальну роль у розпаді СРСР та остаточній ліквідації комуністичної тоталітарної системи по всьому світу. Сьогодні Україна, що відстоює свою незалежність у війні із російським агресором, продовжує боротьбу, розпочату у 1917 році, коли вперше українці стали на шлях творення власної держави.

Проголошення незалежності сприяло утвердженню сучасної Української держави, збулись мрії українців про вільний розвиток національної культури, про можливість бути повноправним членом європейської сім'ї та міжнародної спільноти.

Чесні й прозорі вибори, свобода слова й віросповідання, міжетнічна та міжконфесійна взаємоповага й толерантність стали важливими демократичними надбаннями України.

На світовій арені Україна з самого початку виступає як миролюбна держава з чіткою орієнтацією на інтеграцію в Європейський Союз, держава, що сповідує демократичні цивілізаційні цінності, шанує принципи та норми міжнародного права й прагне до взаємовигідного співробітництва з усіма членами міжнародного співтовариства.

Сьогодні ми з приємністю констатуємо, що наші миролюбні плани щодо врегулювання ситуації на Сході України щиро підтримуються абсолютною переважною частиною держав світу, в тому числі і сусідньою Румунією, країною-членом Європейського Союзу та НАТО.

У надскладних умовах в Україні проходять реформи практично в усіх сферах життя. Покращено показники інвестиційної привабливості України, що відкриває перспективу для впевненого економічного росту. В умовах протистояння гібридній агресії Російської Федерації та втрати значної частини економічного потенціалу країни вдалося перейти до підвищення соціальних стандартів.

Завершено найскладніший, фінальний етап набуття чинності Угоди про Асоціацію України з Європейським Союзом. А відчинені завдяки безвізовому режиму двері Євросоюзу є справжнім визнанням здобутків нашої держави на шляху реформ.

Україна докладає зусилля до зміцнення зв'язків із багатомільйонною діаспорою, котра як завжди активно сприяє співпраці між своєю історичною Батьківщиною та країною проживання.

26 років незалежності продемонстрували світу, що Україна відбулася як суверенна держава, здатна утверджувати демократичні цінності та відстоювати свободу.

ДЕНЬ ДЕРЖАВНОГО ПРАПОРА

На вшанування багатовікової історії українського державотворення, державної символіки незалежної України та з метою виховання поваги громадян до державних символів України Указом Президента України № 987/2004 «Про День Державного Прапора України» було встановлено День Державного Прапора України, який відзначається щорічно 23 серпня.

На честь Дня Державного Прапора України відбувається комплекс урочистих заходів, зокрема проведення офіційної церемонії підняття Державного Прапора України в містах, обласних та районних центрах, інших населених пунктах України, за участю діячів науки та культури, представників міжнародних, громадських, релігійних організацій, політичних партій.

Закордонні дипломатичні установи України відзначають День Державного Прапора України разом з представниками українських громад у відповідних країнах.

Українська національна традиція символічного відображення світу формувалася упродовж кількох тисячоліть. Використання жовтого та блакитного кольорів (з різними відтінками) на прапорах України-Русі простежується від прийняття християнства. Згодом ці два кольори набули значення державних.

У середині XVII століття, після приєднання Гетьманщини до Російської держави, набули поширення блакитні (сині) полотнища із золотими або жовтими зображеннями хрестів та інших знаків. З часів козаччини жовто-блакитне поєднання кольорів поступово почало домінувати на українських хоругвах, прапорах і клейнодах.

Після того, як перервалася традиція козацької символіки, тривалий час в Україні, яка перебувала у складі Російської імперії, питання про національні символи не піднімалося.

Першу спробу створити жовто-блакитний прапор з двох горизонтальних смуг приблизно такої форми, як тепер, здійснила Головна Руська Рада (орган, який представляв національний рух українського населення Галичини), яка почала боротьбу за відродження української нації. У червні 1848 року на міській ратуші Львова вперше був піднятий жовто-блакитний прапор.

Поштовхом до поширення жовто-блакитної символіки стала Лютнева революція 1917 року в Росії.

22 березня 1918 року Центральна Рада прийняла Закон про Державний прапор республіки, затвердивши жовто-блакитний прапор символом Української Народної Республіки. 13 листопада 1918 року синьо-жовтий прапор став державним символом і Західно-Української Народної Республіки. Він був затверджений на Підкарпатській Русі, а в 1939 році – в Карпатській Україні. У період 1917 - початку 1919 років синьо-жовтим прапором користувалися в Україні і більшовики.

Синьо-жовте поєднання кольорів остаточно оформилося як єдине національне на початку ХХ-го століття. Символами України в новітньому їх трактуванні є безхмарне небо як символ миру - синій колір, і стиглі пшеничні ниви як символ достатку - жовтий колір.

24 серпня 1991 року відбулося проголошення Акта про незалежність України, і над будинком Верховної Ради піднявся синьо-жовтий прапор.

На сьогодні український синьо-жовтий прапор має велике, шляхетне і відповідальне патріотичне навантаження: він надихає українських патріотів-бійців за визволення східної частини України від проросійських та підтриманих Росією терористів на героїське протистояння противнику, про що свідчать чисельні щоденні повідомлення зі Сходу України.

Більш того, до українського державного прапору з максимальною пошаною ставляться сьогодні в усіх країнах світу, насамперед в тих державах, де проживає українська діаспора, в тому числі в Румунії.

ВЕРХОВНА РАДА УХВАЛИЛА ЗАКОН ПРО ОСВІТУ В УКРАЇНІ

В 1993 році я взяв інтерв'ю Леонтію Сандулякові – першому послу Незалежної України в Румунії. Одне з запитань інтерв'ю, що появилось у журналі «Наш голос» під назвою «Щоб у вас і у нас все було гаразд», стосувалося і стану освіти рідною мовою румунів в Україні, насамперед у Чернівецькій області, де румунська меншина найчисленніша, а також українського шкільництва у Румунії.

У Чернівецькій області з справою румунського шкільництва все було гаразд, себто на той той час тут діяло 86 шкіл з румунською мовою навчання /20,3 проц./, а ще було немало змішаних шкіл /українсько-румунські, російсько-румунські/, румуномовне населення становлячи в області 20 відсотків. А в Румунії – жодної української школи.

Три роки пізніше я взяв інтерв'ю тодішньому надзвичайному і повноважному послу України в Румунії, молодому українському дипломату Олександрю Чалому. Звісно, не було оминуту питання освіти рідною мовою для українського населення Румунії. Його Ексцеленція пан посол змушений був з прикрістю відзначити, що «В Румунії не існує жодної школи з викладанням українською мовою» /на той час Сігетський український лицей ще перебував у процесі відновлення/.

Та ось, недавно Верховна Рада ухвалила Закон про освіту в Україні. Законом визначено, що мовою освітнього процесу в закладах освіти є державна мова.

Закон нормальний, прийнятий найвищим законодавчим форумом незалежної демократичної країни, яка взяла курс на інтеграцію в євроатлантичні структури і у світове співтовариство.

В усіх найдемократичніших країнах світу – США, Англії, Франції, Італії – мовою освітнього процесу всіх ступенів є державна мова. У Сполучених штатах не існує державних шкіл з українською, іспанською, польською мовою викладання, а тільки з англійською. Українці, наприклад, в США,

Канаді мають недільні школи, де діти вивчають рідну мову. У Франції, підкреслюю, у переписах населення не існує національних меншин – всі французи. Та це не означає, що різні національні громади не мають права на етнічні організації, не мають можливості зберігати свої національні ознаки.

Отже Україна, у власних національних інтересах, орієнтуючись на західні демократії /захищаючись, на нашу думку, і від зросійщення освіти та масмедія/ впроваджує з наступного року державну мову в освітньому процесі. Це не означає, що закон спрямований проти когось, зокрема проти румунської меншини в Україні, у зв'язку з чим у румунських засобах масової інформації, насамперед по деяких телеканалах, ура-патріоти підняли страшенну бучу, обвинувачуючи Київ у знищенні румунських шкіл. Підняли галас, не прочитавши Закону про освіту до кінця, методологію його застосування.

Адже у законі сказано чорним по білому, що **«Особам, які належать до національних меншин України, гарантується право на навчання в комунальних закладах для здобуття освіти, поряд з державною мовою відповідної національності. Це право реалізується через класи /групи/ з навчанням мовою відповідної національності поряд з державною мовою. Особам, які належать до корінних народів України /отже і румунам – зам. н./ гарантується право навчання у комунальних закладах дошкільної і загальної середньої освіти, поряд з державною мовою, мовою відповідного корінного народу. Це право реалізується через створення класів /груп/ з навчанням мовою цього народу поряд з державною мовою.**

Для порівняння: діти українців Румунії навчаються у румунських школах, вивчаючи рідну мову на кількох уроках на тиждень.

Хоча на румунсько-українських переговорах на найвищому рівні і на

рівні делегацій міністерств освіти двох країн йшлося про паритетність, та з того нічого не вийшло. Українські школи в Румунії були знищені комуністичним режимом, їх не вдалося відновити у нових демократичних умовах.

Телекоментатори і деякі журналісти дуже мало обізнані з реальністю в галузі шкільництва української меншини в Румунії. Так, один з галасливих «патріотів» зневажливо обізвався про Україну, мовляв, їй не можна довіряти, не треба підтримувати, для нього українців в Румунії всього 20 тисяч, від сили 30 тисяч!

На гачок гарячих пропагандистів попався й академік Єуджен Сімйон. В інтерв'ю румунській газеті «Evenimentul zilei» він заявив: «Україна прийняла недемократичний закон, який суперечить європейським законам... Зрештою, це найперше право кожної меншини мати школи з рідною мовою викладання, як це мають українців Румунії. Звісно, треба вивчати і мову країни проживання, та не можна примусити дитину не розмовляти рідною мовою у школі».

Пан академік у прикрому блуді. Українці Румунії не мають своїх шкіл з викладанням рідною мовою, а Закон про освіту в Україні не забороняє учням румунам навчатися і говорити в школі їхньою мовою.

Учений муж стурбований і тим, що письменники, які в Україні пишуть румунською мовою, повинні мати читачів, які є випускниками румунських шкіл. Проблемою читачів стурбовані і ми, українські письменники Румунії, та хто нас чує?

Михайло МИХАЙЛЮК

А НАШУ ПРЕСУ ЧИТАЮТЬ

Вівторок. У Сереті – торговий день. Колись він вирував на двох так званих торговицях. Зараз вони забудовані. На першій, ближчій до моїх Руснаків, на якій ми пасли вівці і ганяли м'яча, корпуси колишньої текстильної фабрики, тепер закритої. А на другій, меншій, зведено перші серетські триповерхові житлові будинки.

Нині торговий день відбувається на «пляцку» позаду культурного дому, і він вельми велелюдний.

В цей день відбувається традиційна зустріч так званих «вівторників», які у більшості негостинці: Євсебій Фрасинюк, Віцек Серединчук, часто Михайло Волощук /це постійні «вівторники»/, до яких «примикає» завжди Юра Пережук, прилучаються іноді «непостійники». І я вважаю за честь бути «вівторником», коли приїжджаю додому.

Наторгувавшись чи хоч надивившись на силу-силенну товарів, головно одягу і взуття, якими можна б нарядити і взути цілий Серет, згадані «вівторники» /плюс-мінус один чи два/ заходимо до Серетського осідку СУРу, де можна спокійно поготорити. На столі сурівські публікації за липень. Заходять українці і беруть наші газети та журнали.

Аж ось заходить негостинець і бідкається, що пан Михайло Волощук чомусь не приніс йому сурівську пресу. /Тут мушу обов'язково підкреслити, що відомий поет і маляр Михайло Волощук вже немало років забирає з пошти пакунки з сурівськими публікаціями і на велосипеді розвозить їх негостинським читачам, яких, на радість, немало. Велика подяка йому за це! /

А стурбований негостинський читач – це 74-річний **Володимир Гавка**, бувший будівельник, а зараз пенсіонер. Він закінчив українську семирічку у рідному селі. Цитує напам'ять вірші Шевченка, навіть і пісню про Кармелюка знає.

Радимо взяти газети і журнали, що лежать на столі у сурівському осідку. Взявши їх – заспокоюється. Побільше би таких читачів повсюди, не тільки в Негостині.

Оцим трафунком хочу зазначити, що, незважаючи на звуження освіти рідною мовою, насильницькою денационалізацією українців за комуністичного режиму, а також натуральною асиміляцією, наша українська преса ще має своїх читачів. І не тільки у зонах компактного проживання українців. В останні роки, /завдяки і моїм старанням/ СУР висилає свої публікації і багатьом українцям, котрі, волею обставин, опинилися у різних куточках Румунії. Тепер наші газети і журнали читають українці, які проживають у Каракалі, Бреїлі, у місті Бакеу, у місті Недлаґ та у багатьох інших містах і селах Румунії.

БУКОВИНЦІ ЗНОВУ П'ЮТЬ ПИВО «СОЛКА»?

До війни у Південній Буковині існували дві славні броварні: у Сереті і Солці. Власником серетської броварні був німець Байль, він похований на міському католицькому цвинтарі. Брау-майстром у цій броварні був мій дід по матері Георгій Бойчук.

Серетська броварня мала сумний кінець: її демонтувала і вивезла «додому» Червона армія-«визволителька». Це було наприкінці війни, і хоча я був чотирирічним малюком, запам'ятав як радянські тягачі вивозили величезні «казани», в яких бродило пиво. «Червоні» мали право конфіскувати лише воєнні об'єкти, але, як кажуть, переможців не судять.

До броварні у Солці, на щастя, не досягнула більшовицька рука. З діда-прадіда броварниками були тут німці на прізвище Дубієл.

До революції буковинці, і не тільки вони, смакували чудовим пивом під фірменним знаком «Солка», виготовленим з гірської джерельної води.

Але й цю броварню постигла біда в процесі суцільної хихацької приватизації румунської промисловості після 1989. Якийсь підприємець купив броварню у Солці, пообіцяв модернізувати її і надалі виробляти пиво. Та швидко він закрив виробництво і тепер, як мені сказали, настала повна її ліквідація.

Однак одна іноземна фірма, яка діє у Сучавщині, закупила патент на марку «Солка» і почали виробляти пиво під цією назвою. Звісно, воно не таке, як було колись, хоча якісне. Та головна та річ, що ностальгіки дістали певну «сатисфакцію».

НІЧНА «МУЗИКА»

УШевченка – «Сичі в гаю перекликались». Як на мене – трішки страшно, бо з дитинства запам'яталось, що крик буги /так у нас називають сичів/ віщує чиюсь смерть. А що наша хата стояла перед цвинтарем, де водяться ці нічні птахи, то моторошний крик буги не забувся.

Та є й нічні звуки, якими можна замилуватися. Приміром, у романі Шолохова «Піднята цілина» Наґульнов і дід Щукар щонаочі перед світанком слухають спів півнів. У тому досвітнім «хорі» вони розрізняють їх голоси за «тембром», знають де, коли, в якого господаря має той чи інший півень озватися, для них це найкраща музика. А коли у той хор вплітається недолугий голос якогось півника-молодика і порушує гармонію, вони другого дня заходять у двір власника і, не торгуючись, купують «нахабного» і тут же скручують йому голову.

Для мене ж – найкраща нічна музика це гавкання собак. Тому недавно, перебуваючи у батьківському домі на Руснаках, прокинувшись опівночі, я виходив надвір і, почувши гавкіт у тому чи іншому кутку села, проймався заспокійливою тихою радістю. Правда, у порівнянні з дитячими роками собачого гавкоту тепер набагато менше. Бо вже мало таких господарів, які вважають, що хата без пса – не хата. Як і без кота, Бо пес – це сторож від лихих людей чи звіра, а кіт тримає мишею у «фриці».

Найбільше люблю не тривожне валування собак як на злодія чи на вовка або лиса. Люблю статечне перекликання собак, які час від часу подають голос, мовляв, ми тут, ми на сторожі, спить, люди, спокійно.

Як сказано, на Руснаках собак тепер негусто. Тут, мабуть, більше хатніх собачок-забавок, аніж сторожових псів, бо чого зараз боятися? Злодії ночами не ходять, лиси рідко шастають по курниках, бо і тих курників все менше й менше /курятину можна купити у супермаркеті, які вже є і в Сереті/, а про вовків вже давно не чути. То навіщо тримати сторожових собак?

Мені стає моторошно від такої думки: приїду додому, виїду вночі на подвір'я батьківської хати – а навкруги тихо, немовби село вимерло...

«А ДЕРЕВА МРУТЬ ТИХО, БЕЗ КРИКУ»...

Сто років, посаджені добрими людськими руками, росли, кріпли, цвіли весною білими свічками, родили, скидали жовту листву, коли надходив падолист, спали тихим сном під виття завірюхи і тріщання морозів, а на їх стовбурах, під грубою шорсткою корою, щороку накладалося нове кільце.

Стояли вони, столітні, обіч брами Серетського православного цвинтаря. Випроводжували на вічний спочинок тих, що їх посадили, тих, що їх поливали в засуху, тих, що відпочивали у їх тіні, зустрічали лагідним шелестінням мертвих і живих, у їхніх крилатих кронах знаходили притулок божі птахи, найбільше горлиці.

І, здавалося, що переставиться потойбіч ще не одне покоління доти, коли їх могутнє коріння вже не зможе смоктати соки землі і посилати їх у грубезні стовбури, а звідти до останньої гілочки величезної крони. Супроти невічних людей каштани здавалися вічними.

За законами природи каштани мали колись померти «тихо, без крику», як пише поет, бо така доля дерев, та ніхто не міг уявити собі, що їх кончина буде така брутально-безжалісна, що настане від людських рук.

Та ось, років два-три тому столітні каштани почали муляти очі не злочинцям, скажімо таких, котрі безжалісно вирують у наш час ліси, а – не повірите! – служителям церкви, котрі мали б пильнувати все, що належить до царства втрачених сердець – цвинтаря. Бач, їм почало заважати листя, що його скидали каштани восени. І, не спитавши людей, не спитавши згоди вірників, яких божим словом нібито направляють на праведну дорогу, серетські панотці звеліли: каштани зрубати!

Не зупинив їх ні плач жінок, які голосили і благали змилюватися над деревами, з якими вони зросли і постаріли, гей ні!

Один каштан підтяли біля самої землі, а другий на рівні мура, бо наче зрісся з ним. Перший весною пустив був пагінці, але вони зачахли, видно вимерзли зимою. Зате другий, із стовбуром, спиленим на рівні мура, пустив міцне буйне гілля і не хоче вмирати, наче нагадуючи зловмисникам, що вчинили вони непростимий гріх. І порушили християнську мораль, яка за Святим Письмом засуджує будь-яке насильство.

МИХАЙЛО МИХАЙЛЮК

Зустріч посла України в Румунії, Його Ексселенції

ОЛЕКСАНДРА БАНЬКОВА, з проводом Сучавської повітової організації СУРу

(7 вересня 2017 р.)

Врученням 29 червня 2017 р. вірчих грамот Президенту Румунії Клаусу Вернеру Йоганнісу, Надзвичайний і Повноважний Посол України Олександр Баньков розпочав свою дипломатичну місію в Румунії, сусідній країні, де споконвіку проживають в порозумінні та взаємоповазі українці з румунами, долаючи разом часто нелегкі історичні випробування.

Вельмиповажний представник України відвідав Сучавщину в супроводі депутата від української меншини в Парламенті Румунії, одночасно і голови Союзу Українців Румунії, Миколи Мирослава Петрецького.

В приміщенні повітової організації українців, головою якої є Ілля Савчук, члени проводу, зустріли новопризначеного представника української дипломатії в Бухаресті. Ілля Савчук представив склад проводу, висловив особливу честь, яку відчують всі присутні в залі пізнати безпосередньо і поспілкуватись з українським дипломатом, вважаючи цю нагоду знаковим моментом в діяльності Буковинської української організації, і запросив Його Ексселенцію представитись та наголосити на кілька пріоритетах діяльності Посольства України в Румунії в напрямку покращення взаємних відносин між двома державами та народами, зокрема в поліпшенні виявлення етнічної ідентичності українців в Румунії.

Посол Олександр Баньков: – Дуже дякую за створену нагоду познайомитись! Як ви вже знаєте, два місяці тому я приїхав до Бухареста і розпочав роботу з моменту вручення вірчих грамот президенту Румунії. Зразу ж ми почали повноцінно працювати, вирішуючи повсякденні справи, притаманні нашим обов'язкам. Ідея візиту сюди і по всіх повітах, де проживають компактно українці, є однією із них і ми її обговорили з паном депутатом і головою СУРу десь з самого початку мого приїзду, з метою особисто познайомитись з станом, в якому українці проживають, навчаються, організують культурні заходи та проводять свою звичайну щоденну роботу. В повіті Тулчі я був, наприклад, і бачив як там вони проводили міжетнічний фестиваль. Мені дуже приємно пізнати всіх вас, побачити і відчувати, що українська справа, за постійною підтримкою СУРу, є жива, розвивається і хочу запевнити Вас, що ми вже розпочали нашу співпрацю з СУРОм, з повітовими організаціями, робимо спільні заходи на національному рівні, робимо все необхідне для того, щоб ця підтримка українців в Румунії та, відповідно, румунів в Україні – бо це двосторонні відносини – здійснювалась конкретними міждержавними контактами, контактами між людьми по-перше, щоб вони, контакти, в першу чергу були якнайкращими в обох країнах.

Тому я буду завжди готовий до ваших пропозицій, ідей, питань, мій телефон чи електронна пошта завжди готові на спілкування; окрім цього, є вже в мене персональні контакти і я закликаю вас до діалогу. Лише в ді-

лозі і у відкритих відносинах зможемо ідентифікувати ті рішення, які можуть бути дійсно на користь українським громадам, в даному

випадку в Сучаві, але й не тільки. Ми не раз розподіляємо українців на тих, що живуть на Сучавщині, на Мараморощині, Тулчі, Банатах

або будь-де, але це для нас просто українство Румунії, яке буде завжди нами підтримуватись, завжди буде, сподіваюсь, разом з нами у підтримці України в ці тяжкі історичні часи, через які зараз сучасна Україна проходить. Всім дякую і я готовий до ваших запитань, ідей, пропозицій.

Микола М. Петрецький: – Я хочу також щиро привітати Його Ексселенцію, Посла України, з нагоди відвідання Сучавської філії СУРу. Як засвідчив сьогодні сам пан Олександр Баньков, з самого початку приходу на цю почесну посаду, якого ми так палко бажали і не раз на наших засіданнях підкреслювали брак цього високого контакту, ми налаштували оці безпосередні зустрічі. Радість побільшується тим, що в особі посла є молода, енергійна, високоосвічена і рішуча людина. Як повідомив пан посол, зараз після вручення вірчих грамот Президенту Румунії розпочались і конкретні діяння з СУРОм, з повітовими організаціями, з місцевими адміністративними і політичними авторитетами Сату Маре, Бая Маре, Сучави, і це ми вважаємо нормальними стосунками, але й плідними, тому що не робиться ніякої різниці між українцями, де б вони не знаходились, а такі візи-

ти тільки зміцнюють єдність між українцями Румунії. Єдність і позитивні діяння українців в Румунії, а румунів в Україні, зміцнюють відносини між нашими державами і тому я хочу в черговий раз Вам подякувати за нелегку подорож, яку Ви зробили по наших філіях і вважаю, що будете присутнім на багатьох подіях, котрих СУР організуватиме в подальшому часі. Сердечно дякую Вам!

Іван Боднар: – І я щиро вітаю Вас на Буковині! Хочу висловити кілька думок, які були б на користь всім нам. Вважаю, що наша організація, як найближчий сусід і друг України, повинна мати за головну мету постійні контакти з материковою культурою, звідки витікає наша духовна енергія і якою потрібно жити нашу духовність, насамперед молодого покоління.

Перша із моїх думок стосується вивчення рідної української мови. Признаймо, що живемо сьогодні у прагматичному світі, де людина діє в умовах вигод, які її стимулюють. Вважаю, що і у вихованні тепер діє цей принцип і непогано було б знайти ресурси стимулювання дітей в навчанні рідної мови. Залучення бізнесменів то цієї справи дало б непогані результати.

Також заснування українських інформаційних центрів у місцевостях, де проживають компактно українці, відіграло б позитивну роль в цьому напрямку. Діти, молодь взагалі, мали б можливість спілкуватись на рівні повітовому, національному і міжнародному.

Заснування українських дитячих садків європейського рівня в Румунії стимулювало б дітей вивчати українську мову і пізнати українську культуру.

Плідними стали б стали обміни виховним досвідом між викладачами. Не знаю чому припинився обмін літніх учнівських таборів, дуже корисний для живого спілкування.

Культурна діяльність повинна постійно відчувати підтримку України, організатори подій в Румунії обов'язково повинні запрошувати артистичні колективи з України, а організатори культурних подій на Україні запрошувати українські колективи з Румунії. В цьому напрямку я започаткував шити-вишивати для кожної важливої культурної події рушник, з узорами, притаманними кожній

Євсебій ФРАСИНЮК

Фото автора

(Продовження на 9 стор.)

Історія двох кулінарних книг

Одна з цих кулінарних книг, що має назву «Нова кухня вітамінна», була опублікована в 1928 р. у Львові і знаходилася з 1933 р. у Негостині у Марії Білецької, родом з Львова. Друга книга не має обкладинки. Казала мені Надя Смокот, /Білецька/ її донька, що не раз чула як негостинці запитувалися, як пані Марія Білецька прийшла з Львова до Негостини.

Наді було цікаво це знати і одного разу попросила свою мамку /так вона зверталася до неї/, розповісти про себе, про те як і коли вона опинилася в Негостині.

Ось що розповіла Марія Білецька своїй донці: «Надю, я народилася 16 липня 1905 р. і походжу з Львова, називалася з дому Гарасимович. Нас було три сестри. Старша Гандзя, середдутьша це я, Марія, і найменша сестра Тіна. Гандзя покинула Львів і вчилася на учительку у Чернівецькій педагогічній школі, була однокласницею з негостинським Васильком Волощуком. Вони познайомилися, стали дружити і закохалися. Після закінчення навчання здобули учительські дипломи і були призначені в ту саму школу.

За короткий час вони одружилися і жили в Негостині у гарній хаті Василька Волощука. Василько був сином багатой негостинської сім'ї. Я часто приїжджала з Львова до сестри у гості і приносила їй різні українські книжки з українськими класичними п'єсами, а також привезла з дому дві книги з кулінарними рецептами».

Це розповіла мамка Наді про себе і про свою сестру.

З якихось причин Марія Гарасимович не змогла повернутися з Негостини до своїх батьків у Львів і жила деякий час у сестри. Марія була дуже гарна дівчина, гарно вихована з дому і дуже любила читати.

Василько Волощук мав доброго друга, який працював в Негостинській примарії. Це був син багачької негостинської сім'ї

Марія Білецька

Прокопія Білецького /йому в Негостині казали пан Копі/. Пан Копі часто відвідував Василька Волощука і там познайомився з Марією Гарасимович. Це була любов з першого погляду. Одного разу Василько з дружиною були запрошені у гості до пана Копія. Вони взяли з собою і Марію. Родичі Прокопія побачили гарну дівчину, веселу, приємну і вона їм дуже сподобалася. Пан Копі, схвилюваний, запитав Марію, чи вона уміє кухарити? Умію кухарити дуже добре, якщо є з чого, відповіла Марія. Тоді Прокопій перед своїми гостями запитав Марію: «Скажи, Маріє, хочеш бути моєю дружиною?» Марія, не надто довго думаючи, з радістю погодилася. Весілля відбулося 2 лютого 1933 р. в Негостині, і відтоді Марія Гарасимович стала Марією Білецькою. На весіллі Марія одержала дуже багато різних подарунків, а від сестри Гандзі кулінарні книги. Хоча пані Білецька була городянка, вона дуже гарно поводитися в селі з селянами, а головне з сільськими жінками, допомагала їм в житті різними порадами.

Заохочувала молоде покоління читати і рекомендувала їм книги, позичала їм книги з власної бібліотеки.

Слід підкреслити, що пані Білецька сприяла створенню аматорського театру під керівництвом Дмитра Аріча, який повернувся в 1948 р. з Сибіру і вечорами в сім'ї Білецьких читалися українські класичні п'єси. З цієї нагоди пані Білецька порадила Дм. Арічу поставити на негостинській сцені п'єсу «Наталка Полтавка» Котляревського. Ця подія відбулася в 1949 р., а сім'я Білецьких мала під час вистави почесне місце в культурному домі.

Думаю, що багато читачів «Українського вісника» знають, що був такий період, коли забороняли українську мову в школах, а з бібліотек забирали українські книги до Сучави і там і спалювали. Ці «органи» не оминули сім'ю Білецьких, бо знали, що вона українка з Львова, але не знайшли нічого, тому що пані Марія з своїм чоловіком схова-

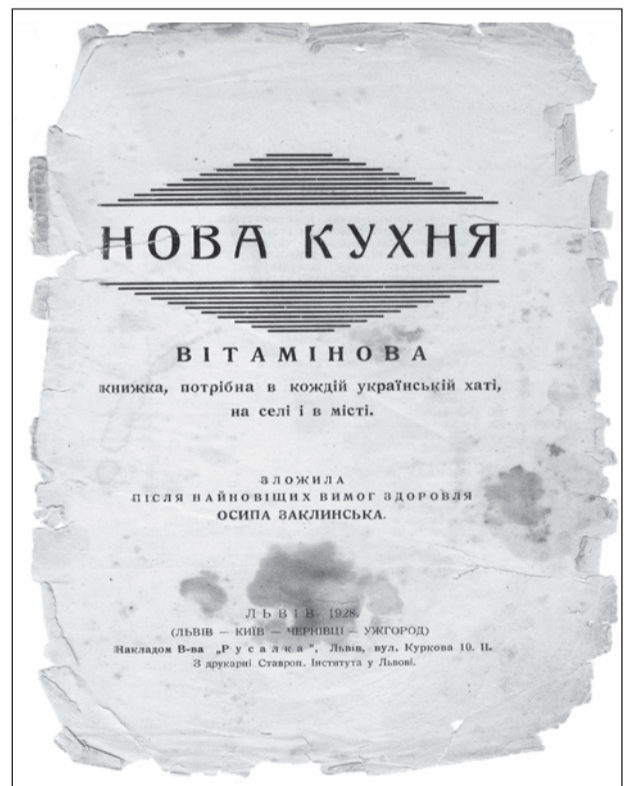
ли книги з українськими класичними п'єсами і кулінарні книги в комин /димар/, а дверці для чищення сажі були замасковані шафою.

Хочу сказати, що іще з дитинства Сільвія, моя покійна дружина, відвідувала пані Білецьку, бо вона приятелювала з її дочкою і навчилася від неї кухарити.

На початку 1985 р. пані Білецька захворіла і подарувала кулінарні книги своїй донці Наді Смокот, щоб та зберегла їх і використовувала для себе і своїх сусідів. Надя з своїм покійним чоловіком любили мамку, дозирали її, лікували чим могли, але 18 лютого 1986 року Марія Білецька покинула назавжди свою донечку, своїх внуків, сусідів, з якими так гарно жила, своїх друзів, але залишила негостинцям любов до краси і до культури. Марію Білецьку поховано з чоловіком на негостинському цвинтарі.

Час минав, і одного разу Надя, приятелька Сільвії з дитинства і наша кума, прийшла до нас у гості і подарувала Сільвії дві кулінарні книги і сказала: «Сільвіє, я дарую тобі ці книги, тому що ти маєш дівчат, які знають читати по-українськи і зможуть використати рецепти з них, а мої хлопці у Канаді».

Покійна моя дружина дуже багато рецептів з цих книг використовувала, бо вона дуже любила кухарити. Після смерті моєї дружини книги залишилися моїм дочкам. Тому що книги знаходяться у поганому стані, я звернувся до пана Михайла Михайлюка, щоб він сказав, що можна з ними зробити,

аби їх якось «врятувати» чи передрукувати, а Михайло мені відповів, що в серпні приїде до Серету і будемо бачити що можна зробити. Михайло прийшов до мене, побачив книги і взяв їх до Бухаресту. Надіюсь, що Михайло знайде місце у «Українському віснику» для надрукування деяких рецептів для читачів газети.

Микола МАЙДАНЮК

ПС. З наступного числа «УВ» почнемо друкувати рецепти із згаданих кулінарних книг.

УКРАЇНЬСЬКА ПІСНЯ ЛУНАЛА НАД ГОРАМИ

На Буковині, у нашому краю, благословенному Господом, живуть багато меншин, та найбільше українців. Українська народна пісня зворушує українську душу і проникає глибоко не тільки в українські серця.

Сучавська повітова організація СУРУ організовує різні події в українських селах і вони мають одну ціль: з'єднати всіх тих, що люблять і поважають українську мову, український рід і українську душу. Так відбувся фестиваль «Українські звичаї у Площах» в неділю 13 серпня. Площі це присілок у буковинських горах, де живуть українці-гуцули. Хати розсіяні по горах та долинах, межі лісами, там повітря чисте і пахне завжди живицею. Церква в Площах стоїть на горбі і наче захищає всіх православних людей. Зібралися сільські люди на толоці, де була поставлена сцена, прикрашена скорцями з гуцульськими мотивами. Погода була гарна, а українці, котрі були запрошені на подію до Площів, приїхали машинами, мікробусом і дуже приємні відбулися зустрічі. Голова Повітової організації СУР Ілля Савчук представив гостей і програму події.

Були запрошені з Мараморощини «Ронянські голоси», а з Буковини були присутні «Негостинські голоси», «Полонинка» та інші формації. Вийшов гарний діалог українських пісень між Сучавою і Мараморощиною. «Ронянські голоси» співали по-марамороськи, «Негостинські голоси» по-буковинськи, а «Полонинка» по-гуцульськи. Багато оплесків дістали вони. На сцені співалося про кохання, про любов, про погоду, про працю, бо українці дуже робітні люди. В них гарні і чисті хати, обробляють поле, а котрі живуть біля лісів, то працюють там. Були присутні й інші гуртки на сцені у Площах: вокально-інструментальний гурток «Ізворашул» із Ізвореле Сучевий, котрі грали на мандолінах, були і члени гуртка з Киндешт-Ботошан, які танцювали, співали і грали на трубках, а члени ансамблю «Червона калина» з Негостини завершила спектакль українськими танцями.

З Негостини були запрошені на подію два гуртки: «Негостинські голоси» і гурток танцю «Червона калина». Як верталися додому також співали. Одна пісня «ловила» другу. Позволили собі співати жартівливі пісні, гумористичні пісні, наприклад: «Ой що за шум учинився, що комарик та й на

«НЕГОСТИНСЬКІ ГОЛОСИ» В БАНАТІ

З Негостини до Карансебешу дорога довга, дуже довга, ми їхали цілий день, але для нашого українського вокального гуртка «Негостинські голоси», це була дуже гарна екскурсія. Дістали запрошення від пана Івана Лібера, голови організації СУРУ повіту Караш-Северін, на знамениту подію «Переселення закарпатських українців у Банат», яка відбулася в селі Копашиль.

Поїхали автокаром у довгу дорогу з Негостини, переїхали гори та долини, через гарні міста і села, а як шофер оголошував перепочинок, то ми заходили до монастирів і до церков. Там дякували Богові святому за все і просили Його за здоров'я, за мир, спокій всіх українців, щоб жили в щасті і в надії, щоб були серцем чисті і добро творили. Край міста Карансебеша нас зустріли два українці, помічники пана проф. Івана Лібера, котрі нам вказали дорогу до Копашиль.

22 липня у Копашилі нас зустрічали з хлібом-сіллю і заспівали пісню «Зеленеє жито, зелене».

Спершу були запрошені до сільського музею, а потім на спектакль, котрий відбувся у культурному домі. Там виступали більше українських гуртків, гасди розповідали про історію українців, котрі першими прибули у Банат. «Негостинські голоси» приїхали з Буковини не з порожніми руками, а подарували буковинський колач на рушнику і керамічну вазу. З нами був і пан проф. Іван Боднар, перший заступник голови Буковинської організації СУР, котрий подарував на пам'ять свою картину.

Відбулися приємні зустрічі, познайомилися з українцями, котрих ми ще не пізнавали, співали разом українські пісні до темної ночі. На цій події був присутній і пан Микола Мирослав Петрецький, голова СУРУ, депутат у Парламенті Румунії від української меншини. У нас велика надія, що дістанемо більшу підпору від пана депутата, а ми будемо завжди з ним. Дякуємо за все, дякуємо за запрошення, дякуємо за транспорт, всім тим, що нас підтримують і поважають.

Феліція ГРИГОРАШ

мусі оженився», «Не давала, не давала, тепер дам», «Зацвила ружа трояка», «Ти до мене не ходи, куций, коротенький» і тд. Співали пісні про кохання і любов «Ой чий то кінь стоїть», «Місяць і зіроньки», «Садом, садом, садовину», «Горіла сосна, палала», «У сусіда хата біла, у сусіда жінка мила», «Червона калина, ягоди родила, молода дівчина жовняра любила» і тд.

Одну знамениту пісню, котру ми дуже любимо, хочу подати тут:

1. Ой, чий то кінь стоїть,
Що сива гривонька,
Сподобалась мені -2
Тая дівчинонька.	3. Дівчина підійшла,
Рученьку подала.
Ой лучше б я була -2
Кохання не знала.
2. То та дівчинонька,
Що біле личенько,
Подай же дівчино, подай же гарная,
На коня рученьку.	4. Кохання, кохання,
З вечора до рання,
Як сонечко зійде -2
Кохання відійде.

Багато людей було на спектаклі і багато з них були вбрані по-гуцульськи, були взуті в постолах, аби не забути давнійзвичай.

Феліція ГРИГОРАШ

Фото авторки

МІЖНАРОДНА НАУКОВА КОНФЕРЕНЦІЯ У КОЛОМИЇ

11 серпня в місті Коломиї Івано-Франківської області, у Національному музеї народного мистецтва Гуцульщини та Покуття імені Й. Кобринського, відбулася XXI Міжнародна наукова конференція «Український феномен Гуцульщини: національний та європейський контексти». Конференція відбулася під час проведення XXIV Міжнародного гуцульського фестивалю (12-13 серпня).

Після реєстрації учасників і гостей конференції всі присутні брали участь на відкритті виставки «Гуцульське весілля»: прекрасні 388 експонатів, серед яких комплекти жіночого та чоловічого весільного вбрання XX - початку XXI століття, чудові весільні страви («прощеві» колачі, «стручні», «баранчики», короваї, щиро оздоблені прикрасами з кольорового паперу), цікаві фотографії, все це представлено під веселу гуцульську коломию. Також гарне враження справила презентація фрагменту весільного обряду з

Вашківців Вижницького району Чернівецької області у виконанні фольклорного вокального колективу «Берегиня».

Конференція відбулася у двох частинах:

– Пленарне засідання – привітання пані Ярослави Ткачук – генерального директора Національного музею народного мистецтва Гуцульщини та Покуття.

Засідання по наступних секціях:

I. Феномен народної культури Гуцульщини: досвід, реалії, виклики.

II. Гуцульщина в образі і слові.

III. Етнокультурний ландшафт Гуцульщини: проблеми дослідження, музеєфікації, охорони та збереження.

IV. Природні ресурси Гуцульщини: економічний та промисловий аспекти.

V. Гуцульщина на тлі історії та сучасності.

VI. Музеї та музейництво: модернізація галузі як шлях до європейського культурного простору.

Всі доповіді, представлені на конференції, можна прочитати у збірнику статей і повідомлень XXI Міжнародної наукової конференції, а це результати нових етнографічних, історичних, літературних та мистецтвознавчих досліджень, присвячених національному та європейському контекстам феномену Гуцульщини. Дослідники підсумовують досвід, аналізують реалії сьогодення, накреслюють перспективи дослідження, музеєфікації, охорони та збереження ландшафту Гуцульщини. Розглядають різноманітні аспекти модернізації музейної і туристичної галузі на тлі сучасного українського національного та світового культурного просторів.

Зі складу румунської делегації Ярослава Колотило, голова бухарестської організації СУР, представила доповідь про те як румуни поважають гуцулів, Юрій Чига («Українці Румунської Гуцульщини. Як сприйняті гуцули румунською масмедією»), Марія Папарига – учитель історії, школа Вишівська Долина (стаття – «Вплив державного кордону на культуру гуцулів Мараморощини»).

ВПЛИВ ДЕРЖАВНОГО КОРДОНУ НА КУЛЬТУРУ ГУЦУЛІВ МАРАМОРОЩИНИ (I)

У статті розкрито історичний літопис Мараморощини, де проживають українці-гуцули. Звернено увагу на матеріальну і духовну культуру горян Марамороського повіту Румунії. Автор стверджує, що хоча й державний кордон перервав прямі контакти жителів Мараморощини і української Гуцульщини, він пробудив у людей почуття пишати тим, що їм залишили предки – зберегти і передати молодшому поколінню красу та багатство гуцульської культури.

У Румунії є такий вираз: «там де вишається карта», що окреслює територію в північній частині Румунії, Мараморощину, де існують кілька українських сіл: Вишівська Долина, Бистрий, Красний, Поляни, Кривий, Рускова, Луг над Тисою, Бичків, Кричунів, Миків, Вишня Рона, Коштуй та Ремети. Щоб зрозуміти як державний кордон вплинув на розвиток культури українців, які проживають в цих селах, зробимо короткий екскурс в історію української громади Марамороського повіту.

Починаючи із XIII – XIV ст., історичні документи згадують про українців, які жили поряд із румунами на Мараморощині. Вчені, які займалися вивченням історії українців Мараморошу, виявили три етапи їх розселення.

Перші українці поселилися тут протягом XIII – XIV ст. Вони прийшли із Галичини і зупинилися в долині річки Рускова, де заснували села Поляни, Кривий, Рускова.

Під час другої хвилі заселення українці зупинилися в долині річки Тиса і заснували села Луг над Тисою, Бичків, Кричунів, Миків та Ремети.

Третя хвиля розселення українців припадає на XVII ст. Утворилися села Вишівська Долина, Бистрий, Красний.

На Мараморощині, крім румунів та українців, проживають й інші етнонаціональні меншини – угорці, німці та євреї, формуючи справжню етнічну, релігійну та лінгвістичну мозаїку регіону. Протягом століть добрі міжсусідські взаємини вплинули на їх автентичну культуру, зберігаючи в той же час власний культурний компонент.

Під час другого історичного етапу розвитку встановлений державний кордон по річці Тисі, який залишив за Румунською державою одну третину цієї території. З'єднання Марамороша із Румунією проголошено 1 грудня 1918 р. в «Резолюції Великих Національних Зборів в Алба Юлії». Як румунське, так і українське населення висловлювалося за об'єднання Мараморощини з Румунією, але рішенням Паризької мирної конференції 1919 р. Румунії передано південну частину регіону, встановлюючи границю на півночі річки Тиси.

Першого грудня 1918 р. в місті Сігет відбулися великі збори, де було прийнято рішення про з'єднання Мараморощини із Румунією.

Румунська армія допомагала чехословацькому війську в боротьбі проти збройних сил соціалістичної Угорщини. Румунське командування, очолюване генералом Константином Презаном, домовилося із чехословацьким командуванням встановити спільну демаркаційну лінію між державами, яка б забезпечувала утримання Румунією Мараморощини. Міністр-секретар румунської держави Александру Вайда-Воевод подав документальний рапорт про північну границю Румунії, згідно якого волості Сігет, Тиса, Тарас і половина Тячева є румунськими. У ході проведення Паризької мирної конференції румунський представник Гаврило Юга за допомогою доповідних записок, документів і карт доводив, що Мараморощина є румунською територією. В 1920 р. чесько-румунські відносини нормалізувалися. В березні 1920 р. чеська делегація погодилася віддати Румунії Мараморощину, за винятком волості Долга.

Але 13 березня 1920 р. румунський уряд Вайда-Воеводи пішов у відставку, і в цих умовах чехи відмовилися підписати договір, аргументуючи, що румуни втратили легальне уповноваження на Мараморощину. Уряд Авереску не продовжував переговори, а в кінці липня 1920 р. наказав відступити румунським військам на лівий бік р. Тиси. Дипломатичні та правлячі кола вважали цей наказ як відмову від правої частини Марамороша, а чехословацьке військо зайняло остаточно покинуту зону.

Встановлення державного кордону північного Марамороша по течії річки Тиси розлучила сім'ї, вплинуло на стан збереження і розвитку культури українців-гуцулів. Це привело до зближення українців і румунів.

Традиції одягу. Вплив сусідства із румунськими селами спостерігаємо на етнографічному рівні, передусім у сфері матеріальної народної культури. Наприклад, традиційний одяг українців с. Поляни майже такий як румунський традиційний одяг Марамороша, за винятком деяких деталей: горизонтальні смуги фартухів переважно зеленого кольору (загальний колорит – зелена, синя, червона та чорна барви), відмінні від фартухів румунського одягу, які двоколірні. Крій вишитої сорочки подібний до румунської. В селі Красний вишита сорочка виглядає як румунська. Тут носять кожухи, які виробляють у с. Петрові (румунське село, сусідне із селом Красний).

Краще зберігся традиційний одяг у селі Вишівська Долина, можливо і тому, що не межує із румунськими селами. Жіночий одяг складається

з сорочки, яка може бути двох типів: сорочка, яка має виріз квадратної форми, та сорочка-гуцулка, в якій виріз довкола шиї, а уставки біля шиї та рукавів зав'язуються ниткою. Спідниця (сукня) із кашеміру червоного, зеленого, синього кольорів та квіткового моделю, а в старших жінок – кавового та чорного. Ймовірно, походження цього матеріалу є із Чехії. Колись жінки одягали сукні із тканини із фартухом («запасков»), які подібні до гуцульських. Жінки на голові носять хустину, а молоді дівчата вінок. Вінки відрізняються у селах регіону: у Вишівській Долині зроблений зі станиолю (тонких листів олов'яної фольги) та прикрашений блискітками, квітками, стрічками різних кольорів та зеленими гілочками розмарину, а в селі Поляни вінок зеленого кольору, зроблений із листочків барвінку.

Чоловіки носять вишиту сорочку і чорні штани. Молоді хлопці на голову одягають капелюх («крисаню»), оздоблений гілочками розмарину та квітами, виготовленими зі стрічок різних кольорів. Спільним елементом жіночого та чоловічого одягу є кожухок. Відрізняється він теж від села до села. У Вишівській Долині збережені кожухи гуцульського походження, які виготовляли українські народні майстри, коли ще не існувало державного кордону.

Побутували також різноманітні види тканин, які можна було придбати у різних румунських селах. Інколи відбувалася конкуренція між господарями, таке собі змагання, для того, щоб мати унікальний модель тканини. Господині намагалися не розкривати секрети нових зразків тканин та одягу.

Мова. Українська мова в українських селах Мараморощини відрізняється від села до села, є різноманітні говірки. Проте українська мова в селі Вишівська Долина – найближча за звучанням до українсько-гуцульської мови. Здається, державний кордон не змінив її, сусідство цього села з Україною збереглося. Тим більше, що Вишівська Долина межує з іншими українськими селами Мараморощини – Лугом над Тисою та Бистрим, у яких більшість людей розмовляють українською мовою. Зовсім іншу ситуацію спостерігаємо у селі Красному, яке є українським, але межує із румунським селом Петрова. Вплив цього сусідства очевидний: мешканці села Красний не змінили свою мову на румунську, але запозичили багато слів із румунської, яким надали українську форму. Наприклад: «пострікала-си» від румунського слова «с-а стрікат» що означає «зіпсувалося».

Марія ПАПАРИГА
(с. Вишівська Долина Марамороський повіт)

(далі буде)

Зустріч посла України в Румунії, Його Ексцеленції

ОЛЕКСАНДРА БАНЬКОВА, з проводом Сучавської повітової організації СУРУ

(7 вересня 2017 р.)

(Продовження з 5 стор.)

зоні, в якій відбувається подія, і постійно зшивати ці рушнички з одного боку триколіровою стрічкою (червоно-жовто-синьою), а з другого двоколіровою (синьо-жовтою). Сувій таких рушників вручався би на з'їзді СУРУ кожній повітській організації підряд.

Я продовжую організувати міжнародні пленери з художниками, які пізнали і люблять Буковину, в нас вже є тісні зв'язки, і я хочу подарувати Вам одну картину литовського художника, який намалював екстер'єр Сучевецького монастиря. Це на добру згадку про нашу зустріч з Вами!

Михайло Міхаєску-Анюк: – Я також граю Вас з нагоди приходу на високодостоїнну посаду! Вважаю, що ми можемо допомогти Україні тільки якщо буде спільна праця, будуть реальні пропозиції, реальні рішення і конкретні кроки. Українська діаспора в Румунії не є настільки економічно потужна як в Канаді, США, Англії, Франції та інших країнах, але ми можемо багато дечого зробити для іміджу України в Європі чи в світі навіть, бо оця нестандартна війна, що точиться на Україні, має за мету і спотворення образу країни та народу.

Нашими заходами, за допомогою нашої преси, радіо і телебачення, церкви навіть, ми постійно були і продовжуємо бути солідарні з українським народом, підтримувати його матеріально і морально.

Як бачимо, Україна поводить себе гідно, це визнає весь цивілізований світ, а це вже надає їй певний статус-плюс, бо бачать в ній європейську демократичну державу.

Хочу додати, що побратання місцевостей Румунії з місцевостями України в прикордонній зоні є дуже важливе з точки зору прямих людських контактів, але треба поширити цей захід і з дальшими місцевостями, бо з досвіду вже можемо сказати, що Чернівецькій області мало хто з пересічних українців знає, що в Румунії проживають споконвіку їхні побратими. Прямі контакти є живі контакти і приводять до живих результатів. Дякую за увагу!

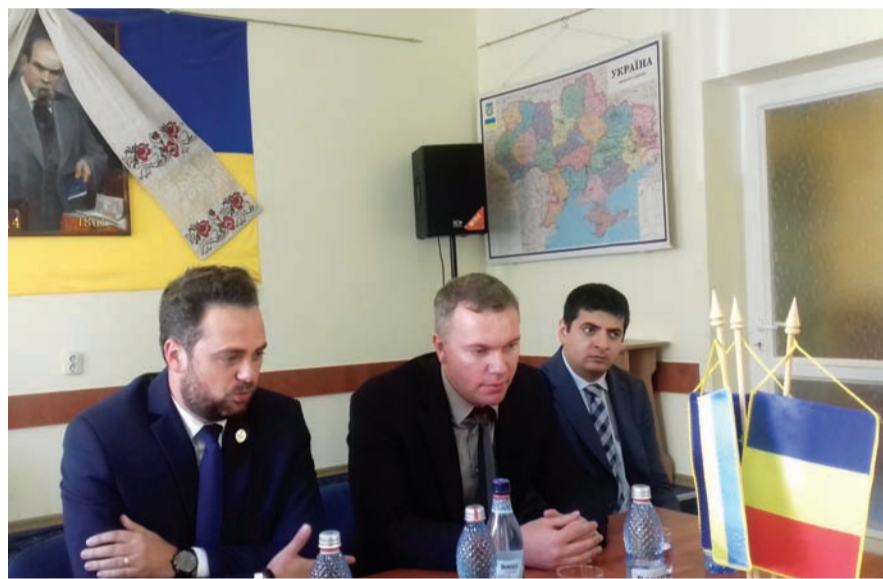
Євсебій Фрасинюк: – Ваша Ексцеленціє, я щиро приєднуюсь до попередніх вітань адресованих Вам! Ідею стосунків румунської народності з українською можна посунути навіть до часів будівництва культури енеоліту званої Трипілля-Кукутень, пройти через Середньовіччя та дійти до наших часів і завжди знайдемо багато спільного обом народам. Прадавня істина говорить, що справжня дружба між людьми/народом складається в часі і на основі взаємопізнання. Спостерігаючи за подіями в геополітичній зоні, в якій ми знаходимося, я зауважив, що по радіо і телебаченню часто вживаються на адресу України вирази як «штучна держава», «Крим – це подарунок Хрущова» і т.п.

Утвердилася в плінні часу ідея, що історію писали і пишуть переможці. Частково це правда, але сьогодні кожен народ вивчає і виховується у власній історії, написаної свої-

ми справжніми істориками, бо, не знаючи свою правдиву минувшину, жоден народ не зможе вбачати правдиво своє світле будуче.

На рівні Посольства, яке Ви очолюєте, було б корисно зорганізувати разом із СУРОм круглий стіл, чи іншу форму спілкування, де б запросили з України істориків, науковців, а з Румунії представників української та румунської преси, котрі б поінформували на основі незаперечних доказів і детально про історію України, про її державність, про її історичні кордони і т.п. Дякую за увагу!

Олександр Баньков: – Питання, які сто-

Голова СУРУ і Посол України

суються обох меншин, української в Румунії та румунської в Україні, що стосуються обміну досвідом викладачів, літніх таборів, контактів між учнями – ми це все знову почали обговорювати з румунською стороною після одинадцятирічної паузи, бо комісія і моніторинг, які проводились в 2006-му році, через позиції обох сторін, в принципі не привели до нічого корисного для обох громад і зараз я радий, що ми відновили цю діяльність, вона є складною, але корисною; зізнаюсь, що це було нелегко, але ось, наступного тижня в Києві відбудеться засідання представників обох сторін. Маємо серйозні підстави, що відновиться діалог і конструктив і з румунського боку, і з нашого боку, а візит президента Йоганніса в Чернівцях і в Києві дасть певного поштовху в просуванні наших інтересів про двосторонню підтримку українців в Румунії та румунів в Україні, у виявленні їхньої ідентичності.

Не є секрет, що Україна дійсно в складній ситуації маючи військові дії, багато втраченого промислового і торговельного потенціалу – на рівні 20% – , бюджетні витрати є набагато більшими ніж можливості. З румунською стороною ми обговорюємо можливості спільно залучувати європейські фонди, двосторонні проекти на користь обох громад. Ми відійшли від того стану, в якому звинувачували один другого. Бо коли сваряться дипломати, це не на користь пересічному люду. Тому кажу, що на сьогодні в нас є перспективи на новий діалог і сподіваюсь, що в найближчій часі зможемо поділитись конкретними

результатами. Тут вписуються і багато питань, яких ви обговорили. Що стосується відновлення генконсульства в Сучаві, то деякі перспективи намічаються. Нам вдалося вже нівелювати економічне зростання до оптимістичного стану, тобто Україна може задовольнити внутрішні потреби, а в співпраці з СУРОм, шляхом спільних діянь ми зможемо здійснити і ваші пропозиції.

Те, що є дуже важливо, ми зуміли об'єднати націю. Допомога, насправді, може бути різною, матеріальною, і моральною, і є важливою. Є в Україні Інститут Національної

Пам'яті, який займається такими чутливими моментами історії України, сусідніми відносинами. Я згідний з тим, що з румунською стороною, на рівні експертів, було б корисно шляхом діалогу та певного етикету ідентифікувати спільну історію, факти, які більше нас єднують, і тут вкладаються інформації та пояснення нашої справедливої історії. Це все треба знати на основі реалій, документів, археологічних розкопок і т.п., щоб насправді зрозуміти, що діяла і діє Росія в

Україні та яка це є загроза і для інших країн, коли не існує взаємоповага та дотримання норм визнаних міжнародним правом.

Я родом із Луганська і знаю з реалій і живого слова все, що там відбувається, і боротьба, і пропаганда, але боляче є те, що всі страждають, ніхто нічого не виграє, бо від війни ніхто ніколи не виграв. Там є тероризм, якого російські війська підтримують, а тамешні люди є заручниками ситуації. Вони не бажали війни, а війна прийшла до них. Гуманітарна складова бракує, бо ніхто не може доступити до Криму чи Донбасу. Російській владі, мабуть, байдуже як відносно людської долі української сторони, але й відносно своїх людей, які воюють за неї, вона не цінує людське життя, або цінує дуже мізерно. Одне є війна справжня, за правилами визнаними світом, а зовсім інша оця нестандартна, в якій найбільше страждає цивільний народ.

Я дякую вам за цікаву розмову, а ви знаєте, що відносини України з Румунією залежать і від того як ви працюєте, відноситись до румунської держави, як вирішуєте спільні справи. Бажаю успіхів Вам і до нової зустрічі!

Спільне фото, маючи на другому плані портрет Тараса Шевченка, увічнює цю зустріч, але винесе, я впевнений, на перший план палкий заклик Великого Кобзаря:

«Обнімійся ж, брати мої,/ Молю вас, благаю!... Борітеся – поборете,/Вам Бог помагає!/ За вас правда, за вас слава/ І воля свята!»

24-ий випуск Буковинського міжетнічного

Мудро казали наші пращури, що будь-яке діяння на благо людини чи люду треба почати «у добру годину». Двадцять перше травня, християнське свято рівноапостольських царів Константина та Єлени, було, напевно, тією «доброю годиною» у 1994-му році, коли село Марицея на Буковині стало «добрим місцем», а директор культурного дому цього села **Коля Курилюк** – засновник Буковинського міжетнічного фестивалю «СПІВЖИТТЯ» – був (і по сьогодні є) «добрим українцем». А ще є на Буковині добрі румуни, поляки, німці, липовани, цигани та інші національності – всіх є коло чи понад десять етносів – , які вклали кожен у власний «спів життя!» свою специфіку - притаманність свого життя-буття.

В подібних заходах, і не тільки, при багаточисленних повтореннях-випусках проявляються і певні стереотипи, певна рутинність, що не було б найприкрішим аспектом, якби не доходило до безупинного повторення тих самих пісень, танців, віршів тощо. Будучи очевидцем всіх 24-ох випусків нашого Буковинського фестивалю «Співжиття», можу потвердити, що кожного разу організатори зуміли вплинути на оновлення чи то репертуарів, чи видів мистецького виявлення, чи складових заходу. Тому я звернувся прямо і безпосередньо до головного організатора цього заходу у 24-ім його випуску **Іллі Савчука** – голови Сучавської повітової організації СУРУ та інспектора з питань української меншини в Повітовому шкільному інспектораті:

– *Пане голово, дякую за згоду дати інтерв'ю для УВ. Маючи вже досвід з підготовки попередніх трьох випусків фестивалю, які*

головні цілі поставив цього разу ваш оргкомітет, ось у вже 24-му випуску?

– Головною метою в організуванні цього фестивалю є просування культурної різноманітності в буковинському просторі. Засновник цього заходу Коля Курилюк мав на увазі саме таку ціль і протягом вже 24-ох років його задум виявився повнокорисним для всіх національностей, що проживають на Буковині. Перші сім випусків та п'ятнадцятий відбулися в с. Марицеї, а потім фестиваль набрав ітінерантного характеру, проходячи підряд у місцевостях, де проживають компактно українці, але й постійно запрошуються самодіяльні гуртки всіх етноменшин Сучавщини.

– *Маєте на увазі співжиття тільки української меншини з іншими етноменшинами чи і з мажоритарним населенням, бо Коля Курилюк запрошував у «його» випусках і румунські самодіяльні гуртки?*

– Це дуже слушне зауваження, ми його обговоримо на рівні оргкомітету і я впевнений, що

участь і мажоритарної національності приведе до плюс-вартості, корисної обом сторонам.

– *Вагомості такому заходу надають не тільки артистичні колективи, хоча вони передують, але й участь представників адміністративних установ. Які почесні особистості вшанували наш фестиваль і, таким чином, підтримують та надають певного авторитету заходу?*

– По-перше, треба відзначити присутність префекта повіту Сучави пані **Мірели Адом-ніцей**, українки за походженням, яка підкреслила повноцінність фестивалю, якщо він сягнув вже 24-го випуску! Не в останній мірі ми раді присутності **Віктора Григорчука**, голови Яської філії СУРУ, **Віктора Семчука**, голови Ботошанської філії СУРУ, **Казимира Лонгера**, голови Союзу поляків Румунії, **Антонії Георгіу**, голови Демократичного форуму німців, всім колективам та їхніми наставникам.

– *Спостерігаю новинку. Вперше ви запросили на фестиваль «Співжиття» артистичні колективи з сусідніх повітів. Запропонували ви собі розширити простір культурної різноманітності і надати фестивалю національного характеру?*

– Так, інша головна мета цього фестивалю – це зміцнення єдності українського етносу

не тільки на Буковині, але й поза її межами, ціль яку ми просуваємо починаючи з налагодження доброго сусідства. І, таким чином, прибули на фестиваль наші повітові сусіди з Ботошан та Мараморощини. Хочу уточнити, що запрошення були вислані всім філіям СУРУ, але не всі відгукнулись, мабуть, з об'єктивних причин.

– *Уточніть, будь-ласка, хоча б колективи, які зараз виступають на сцені Радівецького дому культури!*

– Прибули на цьогорічний випуск фестивалю вокальний гурток с. Вишавська Долина – Мараморощина, ансамбль сіл Рогожешти та Киндешти – Ботошани, ансамбль «Мала Поляна» Союзу поляків Румунії, вокальний гурт «Едельвейс» німців із Гура Гумору, ансамбль «Проромані» Партії ромів та українські колективи з Сучавщини: «Полонинка» з Палтіну,

«Джерельце» з Ізвареле Сучевей, «Буковинська ружа» з Мілішівців, вокально-інструментальний колектив греко-католицької церкви м. Радівці та гурт «Сеньйори Радівців». Концерт закінчила чудовим виступом відома співачка гуцульської пісні Феліція Облизнюк.

– *Будучи прямим свідком всіх випусків цього фестивалю я спостеріг, що тоді, коли ця особлива культурна подія відбувалася в селах, де*

проживають українці, то обов'язково був парад народних костюмів, у гуцульських селах ще й парад вагозовів, те що, признаймо, має глибоко-широкий вплив на імідж такого заходу і не тільки. Коли організувався цей фестиваль в місті, а це вже вчетверте, ця складова відсутня і, як бачите, публіки не так багато, як очікувалося!..

– *Організування фестивалю в селі чи в місті має і свої недостатки, але й переваги. Я згід-*

ний з вашим зауваженням і обіцяю, що наступний випуск – 25-ий, ювілейний, відбудеться в селі Марицеї, місце його започаткування, і обов'язково включимо парад народних костюмів.

– *На початках цього фестивалю, головно після включення до його діянь і Повітового управління з питань культури, існувала, так скажімо, кутюма круглого столу, за яким сідали наставники колективів, голови місцевих організацій СУРУ, спеціалісти по видах мистецтва розглядали рівень виступів, пропонували використовувати шедеври народної пісні, звичаїв та обрядів притаманних кожній місцевості зокрема, робили зауваження, висували нові ідеї, пропозиції і т.п. Було б це корисно відновити?*

– Я думаю, що це привело б обов'язково до підвищення рівня виступів артистичних колективів і навіть би сприяло відкриттю справжніх талантів і спрямуванню їх до професійних установ, і я подбаю про включення і такої складової до фестивалю «Співжиття».

– *СУР витрачає немалі кошти на організування та розгортання цього фестивалю і вза-*

галі на наші культурні події, яко головному діянню, передбаченому третьою статтею нашого Статуту.

Євсебій ФРАСИНЮК

Фото автора

(Продовження на 11 стор.)

фестивалю «СПІВЖИТТЯ». Радівці – 16 липня 2017

Але постійний зв'язок з материковою культурою переріс би у якісний поштовх у плеканні української рідної культури у буковинському просторі. Могли б створити можливість запрошувати на майбутні випуски артистичні колективи і з України?

– Користуюсь нагодою, щоб висловити подяку Раді СУРу, зокрема голові та депутату **Миколі Мирославу Петрецькому**, за фінансову підтримку і не тільки. Щодо запрошення самодіяльних гуртків з України я вповні поділяю вашу думку і, висуну це питання до Ради і надіюсь на позитивне рішення в цьому напрямку.

– Дякую за вашу відкритість та щирість, поздоровляю за те, що продовжуєте цю благородну духовну справу і бажаю успіхів!

– І я вам дякую і вважаю, що кожний випуск є не тільки нагодою виявлення культурних надбань етноменшин, а й надбання досвіду для поліпшення діянь духовного процвітання всіх нас.

Лунали пісні вокальних гуртків та солістів, декламувались вірші, заводились танці, бриніли струни мандолін, звучали фанфари, не втихали оплески.

Я спостерігав за всіма і мене вражало постійно те хвилювання виконавців при виході на сцену та повну їхню радість після закінчення виступу. Духовна діяльність, значить, виконує своє призначення: будує десь там в глибині душі і розуму людину в людині...

Жіночий вокальний гурт «ПОЛОНИНКА» з Палтіну

Насамперед кілька слів про наше село.

Палтіну, мальовниче гірське буковинське село, простягається посередині Обчини Фередеу, в ньому проживають українці-гуцули.

Академік Еміл Грігоровіца в «Географічній словнику» (Чернівці, 1908) пише, що село є давнє і простягається вздовж річки Боул, де легенда згадує, що Драгош Воде вбив зубра.

Село звалось спочатку Руське на Зубрі (Ruși pe Boul), а потім – Валя Боулуй.

Теж Е. Грігоровіца пояснює, що назва Руське (Ruși) походить від гуцулів, що населявали здавна цю долину. Вчений доказує, що в кінці XIX-го ст. і на початку XX-го ст. село Валя Боулуй, сьогодні Палтіну, було густо заселене. До нього належали та належать присілки Трифу і Спартур. Була тут початкова школа, православна церква Св. Варвари, ошадкаса /Чек/ і фабрика для дощок.

Школа в с. Палтіну заснована в 1890 р. і працювала спочатку з одним учителем.

Теперішній будинок школи збудовано в 1913 р., а навчання велось українською мовою і навіть німецькою до 1920 р., коли перейшло на румунську мову.

Після реформи освіти 1948 р. і до 1960 р. всі предмети викладалися українською мовою. У 1955 р. збільшилася школа новим будинком на 7 класних залів і канцелярію.

При нашій школі працює музей, де зібрані різні старі традиційні речі, специфічні гуцульському населенню. Із 1968 р. село Палтіну належить до комуни Ватра Молдовицей. Після

Револуції у нашій школі завелась рідна українська мова як предмет, а результати були позитивні.

Учні нашої школи завжди беруть участь у позакласних заняттях і відзначаються на різних випусках етнічних фестивалів на місцевому, повітовому та національному рівнях, де завжди отримують премії.

В нашій селі живуть в дружбі та порозумінні люди гарні та працюючі. Вони працюють у лісі, на господарстві, вирощують худобу.

Багато людей з нашого села працюють за кордоном. Жінки села пишуть гарні писанки, які стали відомі у всьому світі.

Мешканці села не лише працюючі, але й співучі – знають, що українські гуцульські пісні – це невичерпні скарби.

Тому в 2002 р. засновано вокальний гурт «Полонинка» під проводом вчительки Параскеви Гуцуляк. Гурт «Полонинка» складається з 15 осіб, до яких не раз додаються учні, які теж мають вокальний гурток, яким керує вчителька Віоріка Негуре.

З 2007 р. жіночий вокальний гурт «Полонинка» перейшов під керівництва вчителя Іллі Савчука, себто автора цих рядків.

Щастя й горе, печаль, радість, натхнення і любов дзвенять у наших гуцульських піснях.

Пригадую звідки пішла назва цього гурту. В нашій селі є височина, яка називається «Полонинка» – звідси навесні вівчарі йдуть в полонину з худобою і звідси гурт взяв собі назву.

У репертуарі «Полонинки» є найкращі гуцульські співанки та інші народні пісні.

Наш репертуар багатий. Ми виконуємо веселі й тужливі гуцульські пісні, а також давні колядки. Ці пісні знаємо від наших батьків, дідів та прадідів.

Після кількох успішних виступів гурт «Полонинка» став відомий, його почали запрошувати

на різні фестивалі як в країні, так і за кордоном.

Жіночий вокальний гурт виступав спочатку на місцевому рівні, а потім в багатьох містах Румунії – Сігеті, Сучаві, Сереті, Гура Гуморулуй, Ватра Дорней.

Подаємо імена учасниць «Полонинки»:

Іленуца Анич, Марій Колісник, Марія Бухало, Мойса Константін, Васирина Даріє, Васирина Ясиновська, Марія Бурсук, Катерина Анич, Анна Лоба, Петронела Феркал, Ауріка Анич, Віоріка Негура, Іляна Чуверка, Савета Анич.

«Полонинка» брала участь у Фестивалі

«Полонинка»

національних меншин «Співжиття» а в 2007-2013, а в 2009 р. у Міжнародному фестивалі колядок в Сігеті. Гурт виступав на Міжнародному фестивалі у Кам'янці Подільському в 2010 р.

«Полонинка» була на Днях ком. Ватра Молдовицей та Молдовиці в 2009, 2010, 2011, 2012 рр. та в ряді інших культурних подій на місцевому та національному рівні.

Найдорожчими для виконавців гурту є оплески публіки та задоволення, яке відчувають вони тоді, коли співають. Ми хочемо передати людям нашою гуцульською піснею почуття радості, емоції і нам це, думаю, вдається. Часто люди нам кажуть, що таких гарних гуцульських пісень ще не чули.

На майбутнє гурт повинен постійно поповнюватися новими співачками. Хочемо, щоб приходила молодь, але і літні жінки, щоб залишилися далі, бо вони добре знають давні гуцульські пісні і можуть багато у чому допомогти і навчити молодь.

Праця гурту «Полонинка» була нагороджена грамотою товариства «Україна-Світ» за вагомий внесок у розвиток співпраці України із закордонним українством за єднання українських сил у світі.

Ілля САВЧУК,
голова Сучавської повітової філії СУРу

Михайло Гафія ТРАЙСТА

Дійові особи:

Пан Джордж – господар будинку

Пан Томас /Том/ – його брат, теж господар будинку

Карамфіл – їхній слуга

ЯВА 5

(Карамфіл сам)

(Дзвонить телефон)

Карамфіл *(входить і піднімає трубку)*: Ви до нас дзвоните, пане, тобто до пана Джорджа і Тома?!

Голос: Так, до вас.

Карамфіл: Ну, це чудово! Дякую вам, що подзвонили! *(ставить трубку і хоче виходити. Телефон дзвонить знову. Повертається і піднімає трубку.)* Ви, мабуть, хочете щось мені сказати?

Голос: Вибачаюсь, але перервався зв'язок.

Карамфіл: Та ні... не переживайте, це я поставив трубку.

Голос: Мабуть, я турбую вас своїми телефонними дзвінками?

Карамфіл: Та ні... не переживайте, бо в нас немає телефону.

Голос: Як це немає? Ха-ха-ха... Ну і жартун, ви, якби у вас не було телефону, то ми з вами не могли б розмовляти.

Карамфіл: Ваша правда! Значить, у нас є телефон, а я навіть і не запримітив.

Голос: Так, я вам коротенько...

Карамфіл: Можна і довженько, навіщо економити?

Голос: Я зрозумів, що ви маєте полотно, тобто портрет, написаний найвідомішим художником Австро-угорської імперії?

Карамфіл: І яку ціну ви б мені запропонували, якби б я мав таку картину?

Голос: Двадцять тисяч.

Карамфіл: Двадцять тисяч?! Чи мені причулася ця сума?

Голос: Двадцять тисяч, вам не причулось нічого.

Карамфіл: А я б вам запропонував сорок тисяч, якби ви мали таке полотно, але у вас його немає, так що...

Голос: Чекайте, чекайте... мені приємно розмовляти з людьми, які розуміються на мистецтві минулих епох... Ви сказали сорок, то хай буде сорок!

Карамфіл: Ге-ге, я від сночі на багатьох мистецтвах розуміюсь, але в мене немає такого полотна, якби воно в мене було, я б поніс його до пана Сміта Бауера, а він би мені дав за нього п'ятдесят тисяч.

Голос: Ха-ха-ха... Вибачаюсь, я забув представитись, я Сміт Бауер, і зрозумів куди ви цілите. Я даю вам п'ятдесят тисяч.

Карамфіл: Щиро дякую вам, пане Сміте, ви дуже щедрий, але якби в мене була така картина, я б пішов з нею до пана Йозефа Крамара і сказав би йому, що ви даєте за неї п'ятдесят тисяч, а він би дав шістдесят.

Голос: Зрозумів, даю вам шістдесят.

Карамфіл: А я б запросив у нього сімдесят тисяч.

Голос: Домовились, але це остання ціна, коли ви мені принесете полотно?

Карамфіл: Яке полотно?

Голос: Те, про яке ми говоримо. Написане найвідомішим художником Австро-угорської імперії!

Карамфіл: А в нас такого полотна немає.

Голос: А мені пан Джордж дзвонив і сказав, що у нього є...

ЧУДОТВОРНИЙ ПОРТРЕТ

(Комедія в трьох діях)

(Продовження з минулого числа)

Карамфіл: Пан Джордж сам не знає, що у нього є, а чого немає.

Голос: Ну, в такому разі вибачаюсь, приємно було з вами торгуватись, до побачення!

Карамфіл: Так само! *(ставить трубку)*. Мені теж до вподоби торгуватись з Калиною, коли починає: «Вже досить, досить... а що мені даси?...» Калино-о-о-о!!!

ЯВА 6

(Карамфіл сам)

(Дзвонить телефон)

Карамфіл *(входить і піднімає трубку)*: Ви мені дзвонили?!

Голос пана Тома: Так, Карамфіле, я дзвонив тобі.

Карамфіл: Представтесь будь ласка!

Голос пана Тома: Це я Том, дурню.

Карамфіл: Том Дурень?! Цікаве ім'я... а мене звали Карамфіл *(ставить трубку і хоче виходити. Телефон дзвонить знову. Повертається і піднімає трубку.)* Ви подзвонили до нас, тобто до...

Голос пана Тома: Та знаю куди дзвонив, Карамфіле, кажи, все гаразд?

Карамфіл: Все гаразд, пане! Якраз торгуємось.

Голос пана Тома: З паном Йозефом Крамарем?

Карамфіл: Ні. З Калиною!

Голос пана Тома: Я не питаю тебе про Калину, а про картину!

Карамфіл: Цікаве ім'я, але я такої жінки не знаю...

Голос пана Тома: Карамфіле! Я ж тебе про портрет питаю.

Карамфіл: А, про портрет? Що з ним трапилось?

Голос пана Тома: Це ж ти мені маєш сказати, все йде за планом?

Карамфіл: Все йде за планом, пане! Портрета вже немає, я забув двері відкритими і він... він... він зник, пане!

Голос пана Тома: Карамфіле, це ти маєш казати не мені, а дурневі Джорджу!

Карамфіл: Я повідомлю і його. Яка втрата, пане, яка втрата!

Голос пана Тома: Карамфіле, ти збожеволів?

Карамфіл: Ні, пане, я таким народився!

Голос пана Тома: Я вб'ю тебе, Карамфіле!

ТВОРЧИЙ ДІАЛОГ ЛЬВОВА І БУХАРЕСТА ЧЕРЕЗ МИХАЙЛА ГАФІЮ ТРАЙСТУ

Тепла й щира зустріч з відомим українським письменником з Бухареста Михайлом Гафією ТРАЙСТОЮ і презентація його повісті «Конокрадська честь» відбулась у переповненій залі Львівської організації Спілки письменників України.

Добре слово про творчість оригінального і вельми талановитого літератора мовили голова Львівського осередку Спілки письменників Ігор Гургула, доктор історичних наук, професор, поет і прозаїк Петро Шкраб'юк, члени НСПУ Віктор Палинський і Тетяна Грунська, письменник, редактор і видавець книги «Конокрадська честь» Олександр Масляник, поетеса і культурно-громадський діяч Оксана Смерека-Малик, історик, громадсько-політичний діяч Всеволод Іськів.

А гість поважний! Письменник, драматург, перекладач, журналіст, редактор журналу українських письменників Румунії «Наш голос», головний редактор журналу «Mantaua lui Gogol» («Шинель Гоголя») та редактор літературного журналу Спілки письменників Румунії «Волоська Ротонда».

Голова Культурно-християнського товариства українців Румунії ім. Тараса Шевченка, заступник голови Союзу Українців Румунії, заступник голови Бухареської філії Союзу Українців Румунії, голова Комісії з питань культури (СУР). Член Національних Спілок письменників і журналістів Румунії. Пише українською і румунською мовами.

Автор 21 книги поезії, прози, драматургії та літературних студій!

Лауреат Премії Спілки Письменників Румунії та Національних премій «Seruire Oltului» («Небеса Олту») та «Oltenii & restul lumii» («Олтянці і решта світу»).

Михайло Гафія ТРАЙСТА був зворушений теплим прийомом і щиро подякував усім присутнім. Високоповажний гість отримав медаль-відзнаку за велику українську справу, яку він разом з однопідприємцями творить в Румунії. Досягнуто домовленість про обмін творчими делегаціями зі Львова і Бухареста.

Володимир ГАЮК
Львів

Карамфіл: Як собі хочете, пане, але гроші в надійному місці.

Голос пана Тома: Де вони, де гроші?

Карамфіл: Скажу після того, як ви вб'єте мене...

Голос пана Тома: Карамфіле, ти що, не знаєш жарту?

Карамфіл: Au revoir, пане!

Голос пана Тома: Карамфіле, ти навчився французької мови?

Карамфіл: Багато чого я навчився від сночі, пане *(ставить трубку)*. Калино-о-о!

(Далі буде)

ЛЮБИ І ЗНАЙ СВІЙ РІДНИЙ КРАЙ. БАЛКІВЦІ МАЙЖЕ 200 РОКІВ ТОМУ

Балківці 200 років тому

В той час с. Балківці мало 98 чисел, включаючи й церкву (97 господарів). Наколи взяти пересічно на родину 5 душ, то одержимо 486 душ. Дідичем був там *Валевський Йосиф*, парохом *Бачинський Ілля*; паламарем *Бачинський Константин*. Решта були підданями (*Unterthanen*): *Ангелюк* Николай, *Пантелій*; *Бербин(і)чук*: Василь, Василь, Дмитро, Тодир; *Воронович*: Тодир; *Вусатюк*: Григорій; *Гавриш*: Андрій, Василь, Василь, Данило Григорій, Іван зв. Павлюк, Михайло, Михайло, зв. Городинський, Николай, Онуфрій, Якоб; *Гуменюк*: Іван, Прокоп, Тодир, ? (без хрещеного імя); *Горачук*: Михайло; *Данилюк*: Василь, Іван, Іван Старий, Ілля; *Брем(ій)чук*: Георгій, Григорій, Михайло; *Зазуляк*: Іван; *Івасюк*: Одокія Михайлиха; *Кивирига*: Софія; *Козачук*: Симеон, Іван; *Коробка*: Михайло; *Кричановський*: Григорій, Петро; *Магорка*: Іван; *Малобій*: Іван; *Семен*; *Мандюк*: Василь Георгій, Георгій, Дмитро; *Мойсюк*: Николай; *Мотрюк*: Ілля; *Навиряк*: Іван, Стефан, Якоб; *Настасюк*: Василь, Михайло; *Нижник*: Георгій, Іван, Остафій; *Одовічук*: Андрій, Василь, Федор; *Панчук*: Олександра, Петро; *Перепилиця*: Николай; *Петрациук*: Василь, Дмитро; *Пилипюк*: Панасій, Якоб зв. Онуфрей; *Плекан*: Федор; *Присакар*: Ассентій, Гавриль; *Савчук*: Петро; *Селмак*: Василь; *Синюк*: Дмитро, Михайло; *Ткачук*: Дмитро; *Федорук*: Андрій зв. Капітан, Іван, Іфтемій; *Халупка*: Василь; *Хащук*: Георгій; *Хетрюк*: Іван, Олександра, Онуфрій, Одокіян, Тодир; *Чернічан*: Георгій; *Чикал*: Олександра; *Чобанюк*: Андрій, Георгій; *Чорногрибчук*: Василь; *Шелютюк* Федор і *Шулепюк* Георгій (має бути Шилепюк, бо так звучать вони сьогодні); *Шмигельський*: Стефан, Григорій; *Шойман* Іван.

У 1820 році у Балківцях було 98 чисел, включаючи й церкву. Тобто приблизно 486 мешканців.

Безпосереднє джерело: І. Негостинський. Українці в Румунії і теорія «українізації» Буковини. Розбудова нації. Прага, 1934 ч. 3-4, стор. 97-98.

Пропоную шановним читачам взяти до уваги унікальну світліну, а вірніше колаж, присвячений першому практично поіменному (а фактично родинному) перепису 1820 року мешканців древнього українського буковинського села Балківці. Відразу відмічу, що ніколи не був у цьому селі, але спрощення візового режиму між Україною та Європейським Союзом дозволяє закрити цю прогалину, що я й планую невдовзі зробити. Проте вже й зараз вважаю себе балківчанином. Адже в Балківцях Серетського повіту австрійського Герцогства Буковина (тепер Румунія, повіт Сучава) в багатодітній селянській родині народився мій дідусь Іван Ількович Одовічук. Його батько Ілько Одовічук та мати Анастасія Чобанюк (*Czobanuk* німецькою) були авторитетними в селі особами, які чітко усвідомлювали себе русинами тобто українцями.

Село Балківці має давню та насичену історію, про що свідчить і його герб з зображенням башти. Вперше воно згадано в записці, підготовленій для господаря Молдовського князівства Стефана Великого. Є згадки і за 1430 рік. Як самостійна громада село засноване в 1784 році. До речі правильне написання назви села Балківці, румунською мовою Bălcăuți, угорською Laudonfalva, німецькою Balcoutz, англійською Balkiwci.

Наведений Перепис проводився тоді властями Австро-Угорщини для кожної громади, зокрема в цілі ґрунтового оподаткування. Слід нагадати, що Буковина впродовж тривалого часу (1774-1918) розвивалася як складова Австро-Угорщини (в результаті воєнних дій Росії та Австрії проти Туреччини у 1774 році Буковину захопили австрійські війська). Перепис 1820 року зафіксував в селі приблизно 486 мешканців, 1823 – 650, 1869 – 1252, 1880 – 1207, 1900 – 1732, 1910 – 1865. За даними перепису населення 2002 року у селі проживали 1536 осіб (це приблизно 250 сімей). До складу комуни Балківці входять такі села (дані про населення за 2002 рік): Балківці (1536 осіб), Гропень (383 особи), Негостина (1474 особи).

Безпосереднє джерело представленого Перепису стаття І. Негостинського «Українці в Румунії і теорія «українізації» Буковини» в органі Проводу Українських Націоналістів часописі «Розбудова нації» (Прага, 1934 ч. 1-2, стор. 24-35, ч. 3-4, стор. 95-100). До речі, часопис видавався легально в Чехо-Словаччині, а в Польщі й Румунії розповсюджувався нелегально. Наразі у всесвітній мережі наведені числа цього часопису доступні, але не в текстовому форматі. Першоджерело – «*Vauparzellen-Protokoll der Gemeinde Balkoutz vom Jahre 1820*» (Перепис села Балківці 1820 року), яке зберігається в Австрійській Національній бібліотеці. У всесвітній мережі документ відсутній. Представлений колаж настільки інформативний, що нема необхідності в його конвертації (переведенні) в текстовий формат.

У 1820 році у Балківцях згідно списку було 98 чисел, включаючи й церкву (тобто 97 господарів). Коли взяти пересічно 5 осіб на родину, то одержимо приблизно 486 мешканців. Дідичем (боярином) був Валевський Йосиф, парохом (священиком) Бачинський Ілля, паламарем (кантором) Бачинський Константин. Решта були підданими (господарями). Мої безпосередні родичі по прадідусеві Одовічуки були представлені Андрієм, Василем і Федором, а по прабабуні – Андрієм і Георгієм Чобанюками. В переліку знаходжу й інші знайомі прізвища, зокрема моїх родичів Нижників. Приємно відзначити, що представники наведених мною родин й зараз мешкають в селі. Проте багато уродженців Балківців доля розкидала по світу. Наочно це простежується на прикладі родини мого дідуся. З чотирьох братів два найстарші вимушено емігрували до Америки

ОГОЛОШЕННЯ

Союз українців Румунії організовує Міжнародну конференцію «Українці Румунії. Історія, сучасність та перспективи», яка відбудеться 17-19 листопада 2017 р. у Бухаресті.

Участь у конференції безкоштовна. Транспорт на території Румунії, проживання та харчування забезпечені Союзом Українців Румунії.

Всіх, хто хоче взяти участь у конференції, просимо заповнити реєстраційну форму конференції і надіслати її до 1 жовтня 2017 року на адресу trona2007@gmail.com

РЕЄСТРАЦІЙНА ФОРМА УЧАСНИКА КОНФЕРЕНЦІЇ

Прізвище, ім'я по батькові:

Науковий ступінь:

Вчене звання:

Місце праці і посада:

Контактна адреса (номер телефону та e-mail):

Назва статті:

Форма участі у конференції:

очна (участь у заходах конференції, публікація статті у збірнику конференції)

заочна (публікація статті у збірнику конференції)

Які технічні засоби Вам необхідні для виступу?

проектор, екран

озвучення презентації

інші:

Питання з проведення конференції надсилайте на адресу trona2007@gmail.com

Телефони оргкомітету 021 222 07 37; 072 505 72 51 (контактна особа – Михайло Трайста).

(до Чикаго) – в 1908 році Олександр (1892 рік народження), а в 1909 році Стефан (1890 рік народження), звідки вже не повернулися (до речі навіть не встановлено контакти їх з нащадками). Іван (1895 рік народження) після боїв Першої Світової війни та Перших визвольних змагань за державність України повернувся з дружиною в рідні Балківці, але потім в пошуках кращої долі опинився в місті Сигіт-Марамороський, а згодом взагалі за межами країни – в УРСР. І лише наймолодший Микола (1902 рік народження), по тодішній традиції, залишився в рідному селі Балківці допомагати батькам. В рідному ж селі і закінчив свій земний шлях.

Цікаво б конкретизувати Перепис 1820 року записами з метричних книг. Адже Церква Покрови Пресвятої Богородиці в селі Балківці збудована у 1876-1883 роках, а метричні книги попри все збережені. Не вдалося мені відшукати у всесвітній мережі й більш-менш ґрунтовну «Історію Балківців». Надіюся побачити і згадане першоджерело – «*Vauparzellen-Protokoll der Gemeinde Balkoutz vom Jahre 1820*». Очікую також коментарів, спогадів, світлин тощо від сучасних балківчан щодо своїх предків, які наведені в Переписі 1820 року.

Наприкінці підкреслюю, що дослідник історії Буковини І. А. Негостинський в своїй згаданій вище роботі саме на прикладі села Балківці цілком наглядно та остаточно спростував недолугу з наукового погляду теорію «українізації» Буковини» І. Ністора.

Ярослав ОДОВІЧУК

Спеціально для «Українського вісника»

В ДНІПРІ ПРОЙШЛА ОФІЦІЙНА ЧАСТИНА ФОРУМУ УКРАЇНСЬКОЇ МОЛОДІ ДІАСПОРИ

З 21 по 23 серпня мала місце офіційна частина Форуму Української Молоді Діаспори. Форум зібрав діаспорян із понад 20-ти країн світу – Литви, Естонії, Фінляндії, Угорщини, Німеччини, Італії, Іспанії та ін. Румунію представляла делегація з 12 членів з різних повітів, в яких проживають українці: Марамуреш, Тульча, Сучава, Арад, Караш-Северін і Бухарест. Після довгої дороги, доїхавши до м. Дніпра тільки в понеділок рано, молоді представники МОСУРУ відразу розпочали програму, яку їм запропонували організатори.

Після реєстрації учасників, всі були запрошені на екскурсію містом. Екскурсовод, справжній історик, показуючи найгарніші місця, багато розказував про історію міста, починаючи з козацьких подвигів, проходячи через Російську Імперію та СРСР, закінчуючи сьогоднішнім. Що нам запам'яталося з цієї екскурсії це, звичайно, набережна Дніпра, яка не тільки одна з найдовших в Європі (23 км), а, можна сказати, що і одна з найкрасивіших. Після обіду ми були в першому в Україні музеї АТО. Дуже складно пояснити словами що відбувалося в душах людей, коли вони побачили обстріляні машини, таблички з названнями міст та сіл, які тепер окуповані. Музей складається з двох частин: одна під відкритим небом з об'ємними предметами (машина, яка була на передовій і з якої символічно виростає сонях – символ світлого майбутнього, машина скорої допомоги, частини танків і навіть справжній танк); друга частина знаходиться у будинку, у трьох залах. Головна зала це великий хол, в якому представлені ті речі чи уламки речей, які люди принесли до музею з передової, інструменти медиків, афіші волонтерських акцій, дитячі малюнки; друга – зала пам'яті про тих, яких вже немає, які боролися і віддали своє життя, щоби захистити свої сім'ї і свою країну – Україну; тут всі стіни завішані фотографіями жителів Дніпропетровської області й не тільки, які

загинули в зоні АТО (тільки із цієї області загинуло около 500 чоловік, це 20% з загальних утрат України); третя зала майже пуста, але достатньо простора, тільки зі стелі висять відеопроєктори – це вражаючий кінозал, коли погасили світло, відео йшло на всіх стінах, інтерв'ю солдатів та волонтерів, повідомлення з передової,

поранені, кров і сльози. Це 24-хвилинний фільм, у якому у хронологічному порядку представлені події останніх трьох років. Частина фільму яка найбільш запам'яталася була молитва Отче наш сказана священником який ходив по полю поміж сотнями гробів.

Другий день почався з тематичної сесії «Залучення інвестицій та сприяння бізнесу в Україні, за допомогою закордонного українства». Тут обговорювалися такі питання: як можна розповсюдити український товар за кордоном та які українські товари там є популярними. Друга сесія була на тему «Світове українство в євроінтеграційних процесах та міжнародній дипломатії». Великий наголос ставився на те, як молодь з української діаспори і не тільки може поширювати інформацію і справжні новини за кордоном з допомогою соцмереж.

Ввечері відбулося офіційне відкриття ФУМД у Дніпровському академічному українському музично-драматичному театрі ім.

Тараса Шевченка. Слово брали організатор форуму Ганна Крисюк, голова СКУМО Мирослав Гочак, міністр Молоді і Спорту України Ігор Жданов, міський голова Дніпра Борис Філатов, народні депутати України Олег Барна і Дмитро Лубінець, президент Європейського Конгресу Українців, перший заступник президента Світового Конгресу Українців та речник української громади в Парламенті Угорщини Ярослав Хортяні, державний секретар Міністерства з питань демографії, сім'ї, молоді та соціалістики Республіки Хорватії Марін Стрмота та інші поважні гості. Після вітань почався концерт, гостей розважали дует акордеоністів Монте-Карло та інші гурти та ансамблі. Після концерту всі учасники форуму були запрошені на урочистий прийом міським головою.

Офіційна частина закінчилася 23-го серпня, в День Державного Прапора України. Рано всі учасники VII Форуму української молоді діаспори разом з жителями Дніпра брали участь встановленні рекорду України – розмалювання найбільшого прапора України, який був виконаний петриківським розписом за технологією «батік». Рекорд був установлений та зафіксований Книгою рекордів України – 23 метри. Потім у Палаці Студентів мали місце дві сесії на дуже важливі теми для світового українства: «Просування інформаційного змісту з діаспори в Україну та навпаки» і «Розвиток молодіжної політики в діаспорі у діалозі співпраці з Україною». Одна з найважливіших подій форуму – Ярмарок організацій, на якому кожна організація презентувала свої кращі практики молодіжних діяльностей. Ця презентація була дуже важливою, тому що організації могли дізнатися про інших однодумців і навіть підписати договір про співпрацю. Тимчасовий голова МОСУРУ представив нашу молодіжну організацію і зазначив, що ми відкриті до співпраці, багато українських і міжнародних організацій виявили свій інтерес щодо співпраці з Румунією. Хочу зазначити, що в цій презентації брали участь 37 організацій.

Кріна ГРІНЬ

Зустріч випускників Сігетського ліцею 1961 року

Минуло 56 років від закінчення українського ліцею і нам пощастило зустрітися в Сігеті завдяки нашому колезі, інженеру В. Шмуляку, який постарався зорганізувати зустріч, як і іншим разом, і повідомити наших колег разом з священником Степаном Федьком.

Рано в дев'ятій годині був парастас в українській церкві за померших наших чудових професорів і за наших колег: Марту Русінку, Анну Шелевер, Артемізію Ткачук і Андрія Стана.

Зустріч була в десятій годині в колегіумі «Драгош Воде».

У класі професор психології Михайло Крамар, доктор доцент Клузького університету «Бабеш Бояй», виступив з словом і всі наші колеги сказали свої спогади і враження.

21 учень закінчив ліцей 1961 року, та через стан здоров'я прийшло тільки 6.

Це були:

– Іван Арделян – проф. доктор доцент Університету «Бабеш Бояй», у Клужі.

– Донча Чечілія Семенюк – старша медсестра у лікарні міста Лугож, де працювала 30 років.

– Степан Федько – священник і протоієрей.

Анна Попович – лікар, хірург-ортопед у дитячій лікарні «Грігоре Александреску» в Бухаресті.

– Василь Шмуляк – інженер, бувший директор мебельного комбінату у Сігеті.

– Іван Ткачук – фінансист у м. Сучава. Із ним приїхала його дружина з сином.

День продовжився у ресторані «Куртя веке», де були розповіді, спогади, жарти і де священник Степан Федько заспівав кілька українських пісень.

З нами за столом у ресторані були шановні пані Мотря Оленчук Крамар та Марія Ковач Мірон.

Кожний з нас надіється, що це не остання зустріч і що наступного року нас прийде більше.

**Донча Чечілія
СЕМЕНЮК
м. Лугож**

ПОВЕРНЕННЯ ДО ДУХОВНИХ ВИТОКІВ

У другій половині липня в одному із найбільших сіл – Мурігйолі в повіті Тульча – разом з його мешканцями, спробували провести семінар-навчання святкування Івана Купала за місцевими традиціями. Справа виявилась складною. Нас переконували у тому, що такого свята не було. Однак, з'ясувалося, що забута лише назва свята. В процесі спілкування пригадали компоненти саме купальської обрядовості. Слово за словом вимальовувалась не тільки сюжетна лінія обряду, а й з'явилося бажання його відтворення наступного року. Підійшли до Дунаю, обрали зручне для цього місце. Цей випадок повчальний і показовий. Показовий у тому плані, що підзабуту традиційну українську обрядовість можна відтворювати, а повчальний у переконанні необхідності постійної підтримки національних традицій і особливо в звичаєво-обрядовій сфері. Ця проблема актуальна не тільки для українців як однієї з етнічних груп у північно-східній Румунії, які стикаються з труднощами етнічної ідентифікації.

Українці, завдяки компактному розміщенню, не тільки зберегли свою традиційну культуру, яка й визначає їхню ідентичність, але й створили, проживаючи в тісних комунікаційних зв'язках з носіями інших культур в

Румунії. Етнографічне розмаїття створює унікальність цього регіону, викликає інтерес і бажання європейців його відвідати. І цей статус потрібно підтримувати, незважаючи на малосприятливий для цього об'єктивний розвиток, зокрема урбанізацію, в умовах якої зникає традиційна культура, а разом із нею зникає основа, на якій формується самосвідомість українця. Зупинити цей процес неможливо, однак уповільнити цілком

реально. Та для цього потрібні зусилля, реалізація конкретних програм, заходів зрозумілих і реальних для виконання.

За останні роки нашої співпраці з тульчанською філією Союзу Українців Румунії ми працюємо над однією із таких програм. Вона передбачає вивчення і повернення в обрядову практику календарних обрядів і свят. Поки що їх небагато, але початок зароджує надію на перспективу.

Це не перший наш спільний досвід у спробах повернення до народних традиційних обрядів українців. Взимку минулого року на Різдво етнологи історичного факультету Одеського національного університету імені І.І. Мечникова здійснили поїздку до українських сіл повіту Тульча в Румунії. Група щедрувальників (у складі основних персонажів Маланки і кози) відвідали Тульчу і два села

на правому березі дельти Дунаю – Мурігйол і Нижній Дунавець. З попередніх етнографічних розвідок нам було відомо, що щедрівки українців Одещини і Нижнього Подунав'я в Румунії практично ідентичні. У цьому ми переконалися, коли стихійно до нашої обрядової групи приєднувались місцеві щедрувальники і не тільки в селах, але і в Тульчі. Є надія, що наше маланкування матиме продовження, адже в селах Дельти пам'ятають новорічні обрядодійства, україномовну обрядовість, що сприятиме зростанню інтересу до відродження української мови і української культури як унікального комплексу, притаманного винятково українцям у цьому регіоні. Здається ніхто так не радів нашим щедрувальникам, як українці старшого покоління. Відчувалось, що вони ніби потрапили у роки свого дитинства і молодості. Долучившись до наших щедрувальників, вони із задоволенням згадували свої давні колядки і щедрівки.

А влітку ми разом вже організували свято Івана Купала прямо в Тульчі. Такого дійства на березі Дунаю місто ще не бачило. Власне це був своєрідний семінар, під час якого група студентів історичного факультету провела майстер-клас святкування Івана Купала.

Важливо, що ми не обмежуємося виконанням обрядів календарних свят. З'являються нові форми, такі, наприклад, як «Круглі столи». На одному із них, за участю викладачів і студентів старших курсів історичного факультету і гостей із міста Ясси та села Негостина, обговорювали тему українського фольклору в традиційній культурі, відображення культурної спадщини українців у народній пісні і образотворчому мистецтві.

Незважаючи на різні формати співпраці і тематику, висновок завжди один – необхідність об'єднання зусиль заради вивчення і популяризації культурної українців в Румунії.

Унів. проф. д-р В'ячеслав КУШНІР,
Одеса – Тульча

цьому регіоні, оригінальний культурно-побутовий комплекс, який, безперечно, урізноманітнює і збагачує етнографічну палітру півд-

КУТОК ГУМОРИСТА

ЧОМУ БЛИЗНЮКИ?

Бачимо і цього року –
Знають це і малюки.
Що чомусь на світ
приходять
Лишень тільки близнюки...

Феномен оцей цікавий:
Він на добре, чи на зло?
Про таке іще не чуло
Ані місто, ні село...

Може, знають, що майбутнє
Не рожеве, як у сні.
Тому малюки бояться
Приходить на світ самі?

«ХИТРИЙ» ЦИГАН

Ішла жінка до крамниці,
А чи прати до ставка,
І побачила на стежці
Чорного циганчука.

– Давай гроші! – крикнув циган.
– Де ховаєш їх – скажи!
Бо зроблю я щось такого,
Що не чинив ще з весни!

Налякалась бідна жінка,
Все, що мала, віддала.
Циган хапнув і навтіки –
Не здригнулася рука.

Жінка кржнула злодюзі:
– Цигане, ти не збреши,
Як грошей я би не дала,
Що зробити мав, скажи!

– Лютий би подавсьь додому
І крикнув іздалекі:
– Саро, ми зачнем сьогодні
Восьмого циганчука.

КОМПЛІМЕНТ І НАДІЯ

– Бачу, пані, Мариночко,
Що ви іще молоденька
І, дозвольте вам сказати, –
Симпатична і гарненька.

Бачу вас тут, біля гробу,
Він у вас поза плечима.

Чи боїтесь повернутись
До гробу лицем й очима?

Це мене дуже дивує,
Щоб хтось відвертає би очі
Від могили свого мука,
Як кіт від вогню у печі?

– Це тому, що муж покійний,
Хоч був дурень й ні до чого,
Поглядом казав, що можу
Воскреснути і мертвого.

А такого я не хочу,
Симпатичний пане Бобу.
Тому стою не очима,
А плечима я до гробу.

Михайло ВОЛОЩУК

ГУРТ «ГУЦУЛКА» ВІДРОДЖУЄТЬСЯ

Ще з дитячих літ запам'ятав, що у нас, в Ульмі, існував інструментальний фольклорний гурток, і, тут у горах, де живуть українці-гуцули, назвали його «Гуцулка».

Деякі поняття маю про гуцульську традиційну музику, де скрипка не бракувала. Тому у гуцульських селах майже в кожній хаті існував цей інструмент, з яким у дитинстві кокетував і я. Навіть приватно учився грати в учителя Георгія Даскалу із громади Вікову де Жос, з рук якого вийшли багато музикантів. На жаль, я не вийшов музикантом, бо родичі мене дали до учителя Даскалу тільки щоб здобути загальні поняття із музики за допомогою скрипки, бо щоби поступити до педагогічного ліцею, музика була виключною пробою.

Короткий час я був членом шкільного гуртка в селі Галанешти Сучавського повіту.

Цього літа на фестивалі в Площах /присілок громади Ізвоареле Сучевей/ на п'ятому випуску, організованому Союзом Українців Румунії, був присутній і гурток із Ульми, про якого гарно говорили учасники, котрі знають що то музика, і є надія, що він може бути на рівні '80-'90 их років.

На фестивалі у Площах був присутній і пан Михайло Михайлюк, письменник, головний редактор «Українського вісника», якого я вперше пізнав, він висловив приємні слова про цей гурток.

Про минуле і сучасне гуртка «Гуцулка» я запросив розказати учителя пенсіонера Юрія Чигу, котрий заснував його і здобув з ним, можна сказати, велику славу в різних конкурсах.

– Будь ласка, пане Юрію, розкажіть про історію цього гуртка.

– Протягом шістнадцяти років я займав і посаду директора дому культури, коли на повітовому рівні організувалися культурно-спортивні змагання між громадами. Протягом двох років кожна громада організувала фестиваль-конкурс під назвою «Сучавські плаї» (Plaiuri sucevene), на якому учасники влаштовували виставки народного мистецтва, артистичні та спортивні змагання. Найкращі вироби ткацтва, писанкарства, різьбярства, артистичні формації і також найкращі спортивні команди та виконавці брали участь у фінальному повітовому конкурсі. Наша громада, в групі із сусідніми громадами Бродина і Стража, завжди мала своїх лауреатів.

«Сучавські плаї» – це був добрий початок для Національного фестивалю «Оспівування Румунії» (Cântarea României). Гуцули грали та співали свої автентичні співанки, писанкарі старалися писати на вищому рівні писанки, вовняні черги гуцулів із Ульми на національних виставках завоювали перше місце, підкреслюю, «перше»,

не «перші» місця.

В той час наші народні митці здобули десятки премій та дипломів і стали лауреатами. Після грудневих подій 1989 р., «революціонери» заявили, що дипломи то комуністичні. Джерги, виткані нашими славними майстринями, як Збирча Ана, Оманія Марія, Олексюк Вікторія та інші і сьогодні знаходяться у них вдома.

Щодо гуртка «Гуцулка», який я заснував 1983 р., маю що розказати. Члени цього гуртка були лісоруби, селяни різного віку. Склад формації: 6 скрипок, 4 флюяри, одна кобза, два акордеони та один бубон. Всього 14 осіб.

На міжповітовій фазі, після презентації наших інструментів, голова журі сказав: «Ваша формація знаменита, але для автентичності, акордеони не мають місця у гуцульській музиці», і дав ідею знайти цамбали котрі зникли у гірській Буковині.

З цією формацією, повторюю, завоювали три рази перше місце і стали ЛАУРЕАТАМИ.

– А хто оплачував дорогу артистам?

– Фінальну фазу Повітовий комітет культури, а місцеві та повітові фази оплачував дім культури села.

Тепер цей гурток із менше осіб бере участь на різних фестивалях, що організує СУР, має талановитого соліста в особі Михайла Величка.

Теперішні члени гурту під проводом Василя Марочка, це Іван Марочко /бубон/, Ілля Фундюр /трубка/, Мірча Тріфан /скрипка/, Михайло Бурачук /скрипка/, соліст – Михайло Величко.

Ще я запросив розказати пару слів Мірчу Ігнатюка, який протягом років, після 1989 р. посадив керівні посади в сільській раді нашої громади.

– Знаю, що Ви, пане Ігнатюк, займалися культурними справами в Ульмі. Що можете розказати про «Гуцулку»?

– Ці справи не входили до моїх службових обов'язків заступника примаря, для цього існує референт, але подеколи втручався я в справи культури, головню із гуртком «Гуцулка» з матеріальної точки зору. У місцевому бюджеті є так названий розділ «культура», тобто гроші для культури. З Юрієм Чигу поїхали до Косова, де на базарі купили музикантам сорочки. А штани пошили у кравця, теж із цих фондів.

Був присутній із «Гуцулкою» в Чернівцях на фестивалі «Дні Чернівців».

Як було? Артистично дуже добре, бо вони автентичні, а фондів для інших справ треба шукати від спонсорів. Музиканти звикли до весіль, де є все, а наші музиканти думають, що на фестивалях для них все, а головню напої. Бути керівником між нашими музикантами нелегка справа.

– Для майбутнього цієї формації, що треба робити?

По-перше, знати чия ця формація: СУРу чи дому культури?

По-друге, купити одяг, якщо вона належить дому культури, тоді треба дивитись у місцевий бюджет щодо «культури».

Треба також пояснити музикантам, що не існують гроші для різних «фіглів», а тільки для транспорту та їжі в день події.

Широкосеречно дякую за нашу розмову.

Розмову вів Микола ШУТАК

XXIV МІЖНАРОДНИЙ ГУЦУЛЬСЬКИЙ ФЕСТИВАЛЬ

11-13 серпня в Коломиї відбувся XXIV Міжнародний гуцульський фестиваль. У рамках фестивалю в Національному музеї народного мистецтва Гуцульщини та Покуття ім. Кобринського пройшла XXI науково-практична конференція під назвою «Український феномен Гуцульщини: національний та європейський контекст».

Наукова конференція стала одним із найважливіших дійств XXIV Міжнародного Гуцульського фестивалю. В ній взяла участь і делегація Союзу українців Румунії у складі першого заступника голови СУРу Василя Пасинчука,

заступника голови СУРу Михайла Трайсти, голови марамороської філії СУРу Мирослава Петрецького, голови Бухарестської філії СУРу Ярослави Колотило та вчителя пенсіонера Юрія Чиги. На фестиваль також було запрошено і головного редактора часопису «Український вісник», письменника та журналіста Михайла Михайлюка, який, на жаль не зміг взяти участь в цьому духовному гуцульському бенкеті.

Перед початком конференції директор музею Ярослава Ткачук запросила учасників конференції оглянути виставку «Гуцульське весілля», де було представлено 15 гуцульських сіл Коломийщини та деякі регіони Гуцульщини. Під час огляду виставки лунали весільні співанки у виконанні троїстих музик народного дому села Спас та жіночого фольклорного ансамблю.

Відкрив конференцію голова Всеукраїнського товариства «Гуцульщина» Дмитро Стефлюк. Після урочистої частини відбулися пленарні та секційні засідання, а також гості та учасники конференції змогли переглянути всі експонати, представлені в Національному музеї народного мистецтва Гуцульщини та

Покуття ім. Кобринського та Музеї писанкового розпису.

Відкриття фестивалю відбулось 12 серпня в селі Королівка на стадіоні «Колос», де трембіти сповістили про початок святкової ходи. Учасники та гості фестивалю з України, Польщі, Румунії і Молдови пройшли святковою колоною від церкви Покрови Пресвятої Богородиці до стадіону «Колос».

Михайло Гафія ТРАЙСТА

ЕМОЦІЙНА ЗУСТРІЧ

Проїшли роки, багато чого змінилося за цей час, але шкільні спогади з Негостинської школи /випуск 1972/ – не змінилися. Підкреслюю, що в Негостинській школі відбулася вперше хвилююча зустріч випускників 1972 р. Відтоді минуло 45 літ. Організаторами цієї зустрічі були Михайло Андрічук, Доріка Поповинюк і Сільвія Сигляник. Зустріч відбулася 12 серпня у місцевій школі.

В 10 годині у православної негостинській церкві відбулася поминальна служба про учителів і колег, які пішли з життя. Службу очолив негостинський священик Данієл Петрашук. Після відправи у церкві були поставлені вінки квітів до могил усопших у Бозі.

рівник, Іван Боднар викладач фізкультури, Марія Фрасинюк, викладач української мови і географії, був запрошений і автор цих рядків.

Учасники зустрічі зібралися в класі, де вони колись вчилися. Зустріч у класі почалася хвилиною мовчання за тих, які покинули цей світ назавжди.

Дальше почався головний момент зустрічі, момент так званого уроку виховання, де класний керівник Бенедикт Вороб'євич зачитав каталог. Коли називав ім'я учня, який помер, його колег по парті запалював свічку. Колишні випускники висловили подяку тим, що зорганізували цю зустріч, згадали різні моменти з учнівського життя, а також розповіли про свою працю у різних околицях Румунії.

Доріка Поповинюк, організатор зустрічі, у своєму слові сказала, що в 1972 р. закінчила восьмирічну в Негостині, а в шкільному 1972-1973 році вступила до Серетського ліцею, який успішно закінчила 1976 р.

У шкільному 1976-1977 році викладала у Балківській школі фізику і хімію. В 1977 р. вийшла заміж за Константина Поповинюка і переїхала з чоловіком до Галацу, в 1979 р. у них народилася

Випускниками 1972 р. негостинської школи були Дмитро Абрам'юк, Люба Абрам'юк, Марія Абрам'юк, Віктор Абрам'юк, Михайло Андрічук, Пауліна Андрічук, Дорел Ангелюк, Давід Кідеша, Лівія Козарюк, Володимир Козарюк, Анна Гарам'юк, Данієл Гарасим'юк, Лукреція Григорчук, Сільвія Григорчук, Іван Майданюк, Клавдія Ріщук, Михайло Ріщук, Адела Серединчук, Ольга Серединчук, Михайло Серединчук, Віоріка Серединчук, Віорел Серденчук, Дмитро Шовкалюк, Маріан Дмитро Шовкалюк, Іван Шовкалюк, Родіка Шовкалюк, Доріка Воєводіка, Іван Зебринюк і Віктор Зебринюк.

З цих випускників 6 померли, а на зустріч прийшли 15 бувших учнів. З педкадрів були присутні Іван Кідешук, колишній директор школи, Бенедикт Воробкевич, класний ке-

до Галацу, в 1979 р. у них народилася

донечка Анка. Між 1978-1981 рр. навчалася на факультеті харчової хімії у Галацах. В 1981 р. переїхала з Галацу до Серету. Подякувала від щирого серця всім присутнім на цій зустрічі, колегам і педкадрам. Запропонувала знов зустрітися через п'ять років.

Михайло Андрічук сказав, що в 1972 р. закінчив вісім класів в Негостині, того самого року вступив в дев'ятий клас Серетського ліцею, в 1973 р. поступив до Промислової середньої школи номер 4 у Сучаві. Закінчив навчання у цій школі і був призначений на

підприємство вантажних машин. В 1978 р. поступив на факультет у Брашові. В 1989 р. одружився, а в 1990 р. народилася у них донечка, яка закінчила Академію економічних наук і працює в Сучаві. Його дружина закінчила факультет інформатики і працює в Сучавському пивному заводі «Бермат».

Друга частина негостинської шкільної зустрічі закінчилася в ресторані «Каса Гранде» в Сереті.

Зустріч закінчилася надією, що всі присутні і ті, котрі не були присутні з різних причин, будуть разом через п'ять років.

Микола МАЙДАНЮК

ДИТЯЧІ СТОРІНКИ

Степан ОЛІЙНИК

Повчальні вірші

ЧУДО В ЧЕРЕВИКУ

Як відомо, всі ледачі
Ждуть легенької удачі
(Без труда щоб їм везло!).
Так і з Васею було.
Вчиться Вася в п'ятім класі...
Якось друг і каже Васі:
– Знаю чудо я одне,
Чудо справді чарівне!

Будеш мати без мороки
Ти п'ятірки за уроки,
Лиш зроби, мій друже, так:
Роздобудь собі п'ятак,
Приліпи його, мов латку,
В черевик під ліву п'ятку!
Узувайся і ходи.
Піде діло – хоч куди!

Це я, – каже, – перевірів.
... Вася здуру і повірив.
Ліпить Вася Боровик
П'ять копійок в черевик.
Взвся,
Тупнув,

Взявся у боки:
– Більш не вчитиму уроки.
Повезе мені і так –
Під п'ятою ж є п'ятак!
Вранці йшов і всю дорогу
Припадав на ліву ногу.
Ось і школа,
Ось і клас.
Арифметика якраз.
– Боровик, іди до дошки! –
Вася встав, пом'явся трошки.
На п'ятак натис – дарма!
Де ж те чудо?
Щось нема!
... За годину викликають,
З географії питають.
Вася встав – ні в сих ні в тих,
Замість чуда – в класі сміх.
Мав мороку він велику,
Бо п'ятак у черевіку
Відіграв одну лиш роль –
Надав йому мозоль!
Закінчилися уроки –
Бігли учні в різні боки,
Ну, а Вася Боровик
Ледве тяг свій черевик.
Під п'ятою п'ять копійок,
А у сумці – стільки ж двійок!

ЛЕДАР-БРЕХУНЕЦЬ

Просить матуся Миколу:
«Синку, внеси мені дров!..»
Ледар скрививсь і про школу
Мамі нагадує знов:
«В мене уроків багато:
Сила задач і письма...»
З п'ятого поверху мати

Йде до сарая сама.
Дров узяла вона в'язку,
Йде, спочива що не крок:
Робить синочкові ласку,
Хай тільки вчиться синок.
Вийшла, звалила додолу
В'язку важкеньку сама.
Зве на хвилинку Миколу –
Дома ж Миколи нема!
Раз погукала і вдруге.
Де він?.. І стала на мить:
«Певно, подався до друга.
Разом задачі робить!..»
Зовсім не так! Бо Микола
Вже верховодив у грі –
Бив з хлопчиками футболу
В третім, сусіднім, дворі.
Вже як стемніло, з'явився,
«істи давайте мені!
Сильно я, – каже, – стомився,
Дуже задачі трудні!»
Ранок. Іде він у школу.

Й жде... випадкових «удач»!
Вчитель питає Миколу:
«Чом не зробив ти задач?»
«Чом не зробив? – я питаю...»
Встав брехунець, пробасив:
«Я не зробив, бо з сарая
Дрова для мамі носив...»
Діти! Чекає Миколу
Дуже поганий кінець.
Тож не робіть ви ніколи
Так, як оцей брехунець!

ВИСЛОВИ ВІДОМИХ ЛЮДЕЙ ПРО ДРУЖБУ

Хороші друзі дістаються тому, хто
сам уміє бути хорошим другом.
(Нікколо Макіавеллі)

Обирай друга, не поспішаючи, ще
менше квапся проміняти його.
(Бенджамін Франклін)

Дружба може з'єднувати лише гідних
людей.
(Ціцерон)

Дружба не такий жалюгідний вогник,
щоб погаснути в розлуці.
(Йоганн Фрідріх Шіллер)

Люди зазвичай називають дружбою
спільне проведення часу, взаємну
допомогу в справах, обмін послугами
— одним словом, такі відносини, де
себелюбство сподівається що-небудь
вигадати.
(Франсуа де Ларошфуко)

Дружба не послуга, за неї не
дякують.
(Г. Державін)

Чим багатші ваші друзі, тим дорож-
че вам це обходиться.
(Елізабет Марбурі)

Дружба може бути тривалою і цін-
ною тільки між однаковими натурами.
(Махатма Ганді)

Друг — це перш за все той, хто не
береться судити.
(Антуан де Сент-Екзюпері)

Я не довіряю людям, які стверд-
жують, що у них багато друзів. Це озна-
чає всього лише, що вони погано роз-
бираються в ближніх.
(Карлос Руїс Сафон)

Хороший друг зберігає секрети.
Кращий друг допомагає зберігати сек-
рети.
(Лорен Олівер)

Залишитися без друзів — найгірше
після злиднів, нещастя.
(Даніель Дефо)

Де б ми не були, з друзями завжди
відчуваємо себе як вдома.
(Генрі Драммонд)

Для відданого друга не можна зро-
бити дуже багато.
(Генріх Ібсен)

Цікаво знати...

Мексиканці виховують у своїх дітей ввічливість такою народною казкою:

ВВІЧЛИВИЙ КРОЛИК

Жив собі Кролик, дуже скромний і ввічливий.

Якось ішов він додому і раптом побачив Лисицю.

Вона була голодна і сердита. Кролик миттю кинувся до печери, щоб захопитися. Він не знав, що там живе Змія, але про всяк випадок вирішив привітатися – хоча б із печерою – адже він був вихованим:

– Здрастуйте, добра печеро. Будь ласка, дозвольте мені увійти.

Змія дуже зраділа, почувши Кроликів голос – адже вона так любила кроляче м'ясо!

– Заходьте, заходьте, – гостинно запросила вона. Але Кролик уже здогадався, з ким має справу.

– Пробачте, що потурбував вас, – сказав він. – Я зовсім забув, що мене чекає кролиця. До побачення.

Вдома Кролик подумав про те, що ввічливість ще нікому не завадила.

Дорогі учні, батьки та вчителі!

Широ вітаємо Вас з початком нового навчального року!

15-го вересня радісний дзвоник знову кличе за шкільні парті і в студентській аудиторії нашу надію, наше майбутнє, нашу юнь..

Усі шляхи цього дня ведуть до школи. Розпочинається новий навчальний рік, який завжди означає відкриття нової, осяйної і часто нелегкої доро-

ги — дороги до знань, до нових звершень. З усією теплотою серця цього дня висловлюємо слова подяки за щоденну напружену, титанічну працю вчителям, які не тільки щедро діляться своїми знаннями, а й виховують молоде покоління свідомих громадян, бажаємо міцного здоров'я, зустріти добрих і надійних друзів та досягти оміряної мети.

Редакція газети «Український вісник»

М. Стельмах

ПЕРШИЙ ДЗВОНИК

Літо стернями пішло,
Входить осінь у село.
Я люблю рум'яну осінь.
Над садами чисту просинь,

Молотарки спів у полі,
Перший дзвоник в нашій школі,
Що нас кличе, мов зоря,
До книжок, до букваря.

Я нарву найкращих квіток,—
Купчаків, жоржин, леліток,—
Принесу з рососою в клас,
Де стрічає вчитель нас.

Я віддам букет барвистий,
Де блищить роса намистом,
А одного купчака

Приладнаю до дзвінка.
Ой дзвіночки срібляні,
Добре вчитися мені.

М. Сингаївський

ОСІННІ ДАРУНКИ

Наталочка-школярочка
Вже ростом немала.
Вона цієї осені
У перший клас пішла.
В дарунок першокласниці
Щасливий день приніс
І яблука-антонівки,
І мідний цвіт беріз.
Навкруг сади пишалися
У зелені, в красі.
Школярка дарувала
Свої гостинці всім.
Вона ішла веселою
По росяній землі.
І з нею привіталися

Курлики-журавлі.
До неї посміхалися
Дорослі й школярі.
Вона ж про них читала
В своєму букварі.
Про їхню дружбу щирю,
Про школу, рідний дім
Школярочка напише
У зошиті своїм.

Т. Коломієць

ПЕРША ВЧИТЕЛЬКА

Букварі і читанки,
Парти в два ряди.
Наша перша вчителька
В серці назавжди.

Сонце світлі зайчики
Сипле у шибки.
Кришать крейду пальчики,
Пишуть палички.

Скільки розгадали ми
З нею загадок!
Скільки прочитали ми
Віршів і казок!

Добре нам читається —
Вчителька всміхається.
А як хтось не зна —
Хмуриться вона.

Д. Павличко

ШКОЛА

Наче вулик, наша школа.
Вся вона гуде, як рій.
І здається, що докола
Розквітають квіти мрій.

Бігають, сміються діти,
Та — лиш дзвоник задзвенить —
Стане тихо, ніби в квіти
Поховались бджоли вмиць.

Українська народна казка

Був бідний дід. Зібрався він раз і пішов у сільську управу. Там зустрів вчителя. А той учитель курив сигару. От дід і каже йому:

— Паліть! Паліть!

— Може, і ви б, дідусю, покурили? — і подав діду сигару.

Питає дід вчителя:

— А скажіть мені, пане учитель, от ви палите сигари, а мені не по кишені і трубку. Чому воно так?

— Та я ж, дідику, в школі вчився, — відповів учитель.

Іде дід додому і думає собі: «Піду-но і я завтра в школу».

Ранком приходять дід до школи.

— Що вам, дідику, треба?

— Так ось в школу прийшов.

— Е-е, дідику, ви трохи запізнилися.

— Ну, прощайте...

На інший день піднявся дід раніше і йде в школу.

— Що вам, дідику, треба?

— Та ось прийшов у школу раніше, а то

ЯК ДІД У ШКОЛУ ХОДИВ

вчора ви сказали, що ніби я запізнився.

— Та я, дідику, не про те казав вам, що ви пізно прийшли, а що ви старі вже.

— Так, так...

Повернувся дід і йде додому. Знаходить

по дорозі торбинку. Оглянув її, не зачарована, а потім взяв і пішов додому.

Розв'язують вони з бабою торбинку, та ніяк відкрити не можуть. Узяли ножа, та й розрізали. Глядь — а в торбочці грошей повним-повно...

І живуть собі тепер дід з бабою, не журяться. Як-то раз посварився дід з бабою і вдарив бабу по голові.

Розсердилася баба:

— Ти чого мене б'єш? Я тебе провчу, я на тебе в суд подам, що ти торбу з грошима знайшов!

І подала баба на нього в суд.

Тягають діда по судах, б'ють, а тут і господар тієї торбочки з'явився.

Покликали діда на суд. Запитує суддя:

— Це ти, діду, знайшов гроші?

— Я знайшов.

— А коли ж ти знайшов їх?

— Так як в школу ходив.

Подивився суддя на діда, а було йому років за сімдесят, потім глянув на пана і подумав: «Та як же можуть бути гроші ті панові, якщо дід знайшов їх, коли в школу ходив?»

І виграв дід справу.

Василь ГУСТІ

/Закарпаття/

ЧОМ НАВКОЛО ТІЛЬКИ И ЧУТИ: ДЕПУТАТОМ ХОЧУ БУТИ!

Треба думати, ким стати, –
Радить сину щиро тато.
– Не шкодуй ні слів, ні сліз,
В депутати, сину, лізь.

Ех брат-депутат –
Шахер-махер, і вже мат.

В депутата прав є доста –
Не бере закон й короста.
Про народ неважко дбати,
В тостах пріючи й дебатах.

Ех брат-депутат –
Шахер-махер, і вже мат.

Депутатом варто стати –
Добре їсти, много спати.
В нього скрізь пріоритет
І на все імунітет.

Ех брат-депутат –
Шахер-махер, і вже мат.

А як люди запитають,
Що вони від тебе мають.
То, синочку, не плошай.
Знов клянись і обіцяй.

Ех брат-депутат –
Шахер-махер, і вже мат.

Що за диво та країна.
Де лиш той у ній людина,
Хто здобув собі мандат,
Хто народний депутат.

Ех брат-депутат –
Шахер-махер, і вже мат.

ГАВРИЛОВА ШАНА

Гаврила Приблуду
Усі поважають.
Здоров'я від щирого
Серця бажають.

Здобутків у праці
Вагомих, відчутних.
Сил, щоб звершилися
Мрії, могутніх.
Щоб все у Гаврила
Велося, нівроку,
Щоб жив він і многая
Й благая років.
То чим же Приблуда
Для людства хороший?
Він просто назичив
Від кожного грошей.
І стільки назичив,
Що годі віддати.
То як же йому
Довгих літ не божати?

ПО-СВОЄМУ, ПО-СВОЯЦЬКИ

Своя думка у Степана про Івана,
І в Івана своя думка про Степана.
Так й живуть собі, нівроку, вже роки
При своїх думках два свояки.

По-свояцьки один одного вітають.
По-своєму один одному бажають
Доброго у слові, а на ділі...
...Ох, до чого свояки ці вмілі!

Що вже дали? Годі тратить слів.
Жаль, що повен світ цих свояків.

ПОРАДА ХОЛОСТЯКА

Жінка, неборе, то хитрая штука.
Жінка, неборе. то ціла наука.
Вчинки її і слова – незбагненні.
Жінка – неначе пташина у жмені.
Стиснеш – задушиш. І діло пропало.
Тільки – но пальці розтулиш ти мало,
Дивишся – пташки у жмені немає.
... Хто ж тих жінок, врешті-решт,
розгадає?

ЖІНОЧА АРИФМЕТИКА

Вийшовши заміж за Гриця,
Бувала одна молодиця
Міркує, рахує й гадає:
«Мій Гриць сорок літ уже має.

Мені ж на сьогодні, нівроку,
Всього два десяточки років.
Значить... Виходить... Коротше,
Я вдвічі від нього молодша».

Майнули літа, наче птиці.
Вже сьомий десяток у Гриця.
А жінку це тягне на гулі,
Як в дні молодечі, минулі.
«Май розум!». – він жіночку лає,
А та йому відповідає:
«З тобою намучилась досі.
Он, вже сімдесятка на носі.
Яка з тебе користь? Коротше,
Я ж вдвічі від тебе молодша...»

ВИХІД ІЗ СИТУАЦІЇ

Но попутці в місто
Їхала Фросина.
Десь на півдорозі –
Різко «стоп» машина.
Хоч водій бувалий –
За кермом роками,
Але тут розводить
Немічно руками.
Ліс гуде навколо:
Ні людей, ні хати,
Мабуть, доведеться
Тут заночувати.
А бувала Фрося,
Ламана не з плота:
«Це ще не трафунок!
Це ще не робота!..»
І шоферу каже:
«Стільки би печалі.
Швидше заночуймо
І... їдьмо собі далі».

ІСТИННА ПРАВДА

Прийшов до віщунки бувалий крутий
І каже їй: «Ти усе знаєш.
Ось тобі, маєш отут золотий,
Про мене ти що нагадаєш?»

– Ім'я твоє, пане, таке-то й таке.
– Так. Істину говориш, ворожко.
– І діло у тебе таке-то й таке.
– Ти й тут не схибала нітрошки.

– А діток у тебе лиш двоє осіб.
Насупивсь зухвало вельможа
І миттю, неначе та крейда, поблід:
– Такого тут бути не може!

У мене їх четверо! Що ти верзеш?
Віщунко! Ти глузду не маєш!
– Кажу я, що двоє. Тут баста і все.
Що четверо – ти так гадаєш.

Подаємо нову адресу по інтернету нашої редакції:

E-mail: ukrainskyi.visnyk@gmail.com

Застереження

- * За достовірність фактів, цитат, власних імен та інших відомостей відповідають автори підписаних матеріалів.
- * Редакція може не поділяти точки зору авторів.
- * Надіслані до редакції матеріали не повертаються.
- * Редакція залишає за собою право скорочувати і редагувати надіслані матеріали, не порушуючи їхнього основного змісту.

УКРАЇНСЬКИЙ ВІСНИК

UKRAINSKYI VISNYK

Шеф-редактор

МИХАЙЛО МИХАЙЛЮК

Редактор – Тереза ШЕНДРОЮ

Техноредагування і комп'ютерний набір: Тереза ШЕНДРОЮ

Редакція: Радун Попеску № 15, Бухарест

Телефони: 0212220755; 0212220737; 0212220748; 0212220724

Друкарня S.C.SMART ORGANIZATION S.R.L., Бухарест, Румунія

ISSN 1223-1614

Redacția: Radu Popescu Nr. 15, Sector 1, București, România